

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2016

360-00020/11

Molt bona tarda a totes i tots. El quart punt de l'ordre del dia és: presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2016.

Abans d'iniciar aquest punt, permetin-me que saludi en nom de la cambra el síndic de greuges, el senyor Rafael Ribó, i els membres del seu equip que avui ens acompanyen en aquesta sessió plenària, i també altres síndics que veig aquí ara en aquests moments a la sala.

D'acord amb l'article 178.3 del Reglament, el síndic de greuges farà la presentació del resum general de l'informe anual. Per tant, té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Presidenta, senyores i senyors diputats, un any més tenen a la seva disposició per ser discutit en el Ple l'informe general anual del 2016. Aquest informe va ser lliurat al Parlament l'1 de febrer de 2017, ha estat ja discutit en la comissió del síndic i avui es presenta per a la seva discussió en el plenari.

Vostès saben que en aquest informe, tal com estableix la llei del síndic, els plantegem totes les activitats que s'han realitzat com a síndic durant l'any anterior. Hi tenen totes les estadístiques, hi relatem les actuacions més significatives, ni molt menys totes, i sí que hi han totes i cadascuna de les escadusseres resolucions del síndic que no han estat acceptades, i també té alguna mostra de resolucions que s'han complert. I, per últim, els plantegem, en síntesi, l'activitat institucional i de difusió que s'ha fet des de la institució.

Vull cridar-los l'atenció sobre un fet que per nosaltres produeix una demanda, i és que per encàrrec de vostès també fem anualment tres informes més: el dels drets dels infants d'acord amb la Convenció de Ginebra; l'Informe del Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura, i l'últim que ens han encarregat, l'Informe anual sobre la transparència i l'accés a la informació. La demanda: per què no els veiem en el Ple del Parlament? Seria bo i positiu, donaria més categoria i més projecció al que vostès mateixos han encarregat a la institució del síndic que aquests també acabessin sent discutits en el plenari del Parlament. Creiem que tots tres temes són molt importants per tractar-los específicament: els drets dels infants, ho és també tot el que afecta..., allà on hi hagi persones a Catalunya privades de llibertat i ho és, i ho haurà de ser cada vegada més, el de transparència i l'accés a la informació.

Nosaltres som conscients que hem fet un informe que va a cavall d'un període polític amb molts factors que poden influir en alguns dels relats que fem a l'informe. El 2016 es va renovar el Govern de la Generalitat, la presidència del Govern; el 2016 és un any marcat per dues conteses electorals a nivell estatal, i sobretot és un any on va creixent aquesta mena de fenomen que, segurament erròniament, qualifiquem com a «populisme», però que si ho mirem des de la perspectiva de la radicalització de posicions xenòfobes i exclouents apareix per molts indrets d'Europa. I no ens creguem que estem vacunats contra fenòmens similars. I els ho dic amb l'autoritat d'haver presidit ahir i abans-d'ahir en aquesta seu una trobada de les màximes autoritats de drets humans a Europa –el comissari dels Drets Humans del Consell d'Europa, el director de l'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea, la presidenta de les Institucions de Drets Humans d'arreu d'Europa i la gran majoria de defensors de les diverses democràcies europees, des del Regne Unit fins a Polònia, des d'Escandinàvia fins a Grècia–, on vàrem analitzar els efectes de regressió democràtica que signifiquen a moltes societats allò que genera una por absurda i que facilita operacions de restriccions de llibertats de drets i, per tant, de democràcia.

Nosaltres, un any més, des del 2009, i vull subratllar que amb majories parlamentàries de colors diferents en aquesta cambra, els advertim que el primer tema que arriba al síndic en forma de queixa és el tema social. Des del 2009 va deixar de ser allò que anomenem massa fàcilment la «burocràcia». El paquet social ocupa un terç de les queixes que arriben al síndic, i que es podria resumir en una sola paraula, «vulnerable»..., dels diversos, i de vegades contradictoris, col·lectius que estan en situació de vulnerabilitat, paraula que ens hauria d'estimular a tots a fer molts més esforços per fer front a les causes d'aquesta vulnerabilitat. Temes recurrents com és l'aplicació de la Llei d'autonomia personal, coneguda més comunament com a «Llei de dependència», tant en la seva avaluació com en la seva gestió i el seu finançament; temes recurrents com pot ser salut, des de la situació dels serveis d'urgència, de què, com saben les diputades i diputats de la comissió del síndic, hem anunciat que en un breu espai de temps tindran un informe monogràfic del síndic després d'haver recorregut la gran majoria de serveis d'urgència del nostre país, com el tema recurrent de les llistes d'espera, en què des de fa un any i mig treballem amb el departament en mecanismes més àgils que abans, com és l'atenció directa en la seva solució.

I no em puc estar de dir avui que atenció amb tractar lleugerament informacions sobre el sistema de salut que hi ha a Catalunya, públic, que pot tenir molts defectes i que els hem de superar, però que continua sent d'un alt nivell de qualitat. I ho dic amb la serenitat d'haver estat encarregat d'una actuació d'ofici sobre quelcom que avui esclata de nou mediàticament, per concloure aleshores que no hi havia motiu per al que provocava aquell escàndol, ni en el sentit de les morts, que varen produir-se, ni en el sentit de les responsabilitats que s'imputaven a una mala gestió en aquells casos. I els puc garantir, com saben les diputades i diputats que van discutir el nostre informe, que es va analitzar amb el màxim detall.

Hem resolt, el 2016, quantitat de queixes a l'entorn del tema puntual de l'euro per recepta.

El 2016, malauradament, continua sent un any on hi ha present el tema de l'atur, i de vegades amb característiques ben estrafolàries, com la que ens planteja la Cecot quan ens ve a queixar-se, amb raó, que el Govern de l'Estat ha desviat fons de la quota de formació que paguen religiosament empreses i treballadors cap a finançament d'altres objectius que no són la formació, que ens permetria millorar el sistema social i econòmic.

En aquest apartat social ens referim també al dret a l'habitatge, i especialment al dret a l'habitatge en situació d'emergència. Els hi repetiré tantes vegades com calgui: l'emergència en l'habitatge no admet llista d'espera, o no admet pensions ni solucions..., a veure com passem els dies. L'autèntica emergència en l'habitatge demana solucions immediates. I puc dir també amb orgull que cada vegada hi ha més administracions, també locals, que creen els seus instruments per solucionar el que significa la demanda d'habitatge en situació d'emergència. Però caldria continuar atenent aquest tema i ampliar, si és possible, tot allò que des dels serveis públics ens permetés incidir més en el lloguer, en una política alternativa a la que va inundar massa la demanda en aquest país.

Aquí tenim un escàndol immens: avui es demanen 80 milions d'euros a gent jove de Catalunya que va rebre la renda bàsica d'emancipació per ajudar-los en el lloguer. Mitjanes que van de 3.000 a 4.000 euros de retorn; casos que van des del més anecdòtic, que passa 1,75 euros del límit i se li demanen 1.560 euros, a casos que estan a més de 5.000 euros, per una fatal i mala administració quan es va decidir en convocatòria del Ministerio de Fomento un tipus d'ajut per a emancipació que es basava en càlculs de l'any en actiu, i per tant d'un autoincrement de la renda que podia portar tranquil·lament, com va dur, a superar el mateix límit, pràctiques radicalment contràries a la mínima racionalitat de gestionar fons públics.

Hem demanat a la Generalitat que hi faci front. Se'ns ha contestat d'una manera absolutament neutral, però que el síndic no pot admetre. Se'ns diu que comparteixen el nostre anhel; se'ns diu que tot ve d'un disseny inicial erroni del programa, que es comptessin, per exemple, els ingressos de l'any en curs en comptes de comptar els ingressos de l'any anterior; se'ns diu que s'han fet diverses actuacions per minimitzar el tema, que s'han reunit amb el Ministeri de Foment però no han aconseguit modificar-ho i que intentaran fer actuacions per minimitzar-ho.

Doncs bé, jo des d'aquesta tribuna els anuncio que penso convocar l'Agència Catalana de l'Habitatge, que penso convocar els representants de Foment a Catalunya, que penso convocar la mateixa Delegació del Govern, com ja hem fet altres vegades, amb respostes darrerament positives, per ficar-nos-hi a fons, a veure si trobem una solució al tema.

També és un any on es planteja un recurs al Constitucional sobre aspectes de la Llei 24/15 que eren un gran pas endavant en el panorama europeu, una llei que els ve a tot vostès d'iniciativa legislativa popular, una llei en què ningú pot buscar el mèrit partidari de veure qui se l'apunta, però que soluciona problemes, que s'aproxima a la segona oportunitat que existeix a la república alemanya o a la república francesa, que, per tant, ens fa avançar. Per què hem d'anar al Constitucional a fer retrocedir drets quan són instruments per a problemes concrets i reals que existeixen?

És en aquest mateix paquet que cal continuar aturant-se en els subministraments bàsics. Tothom té dret, i ho diu Nacions Unides, als subministraments bàsics. Hi ha d'haver uns graons per tractar-los. Evidentment, és molt diferent el consumidor en excés, que si ho vol fer ho farà, però pagant la penyora corresponent, de l'accés per a tothom al subministrament bàsic, sigui el tema de la pobresa energètica, siguin altres tipus de subministraments.

Un segon gran apartat de l'informe 2016, que és nou que sigui el segon tema, el segon paquet de queixes, és tot el que va a l'entorn de la sostenibilitat, de la mobilitat, de poder viure en el territori. Els retrec l'exemple de sectors socials i moviments socials que van per davant de tots nosaltres, com és la gent que s'està amoïnant des de Trens Dignes, o des de –ho dic tal com es diuen ells– No ens Fotin el Tren, o altres unitats que estan lluitant per aconseguir quelcom tan senzill com que quotidianament el sistema de transport funcioni.

I ja els puc avançar que ja ens hem reunit amb Adif Catalunya, amb Renfe, amb la conselleria, amb reunió molt positiva, i vull subratllar que Adif i Renfe Catalunya, complint amb totes les coses que se'ls demanava des del síndic..., i esperem que el mes de setembre, que és com hem quedat emplaçats, puguem trobar solucions pragmàtiques en tantes coses que seria menjar-me bona part del meu temps si m'hi entretingués. Però és un problema real i greu que afecta desenes de milers de persones.

Segurament, en aquest apartat, el més innovador afecta el medi ambient, les queixes que ens provenen, ja sigui dels atemptats al dret al descans... Tots tenim dret al descans, i no s'hi val que les administracions s'hi gronxin. No s'hi val que ens diguin «ja actuarem», i quan passa l'eventualitat bàsica que genera la manca de dret al descans, aleshores comencem a bellugar les coses. D'aquí els informes monogràfics, com l'últim, sobre convivència i oci. Però especialment les queixes que han arribat, –ho apuntàvem el 15, però el 16 s'han multiplicat– sobre agressions al territori. Sembla que torna, i ho dic amb ironia, la cultura de la pedra. Dinars en un compte bancari al mig per cent; a la pedra, el 25 per cent. No hem entès que el territori és únic? Que el que quedarà, no només per a nosaltres, sinó per als nostres fills o nets, depèn d'ara? Fa falta fer un macroport a Tossa, amb 460 amarres, amb un hotel de luxe, amb túnels perforats? Fa falta construir a Pals en zones de reserva natural? Fa falta anar avançant en aquest tipus d'operacions? No és una tasca de tot el Govern i de tots els parlamentaris de vetllar per aquest territori? I més, ho torno a dir, quan el síndic els pot donar exemples d'on són les expressions que democràticament i de forma valenta, de vegades amb pressions, es presenten al síndic en forma de queixa?

I en aquest apartat, encara, de tot el que afecta la mobilitat, tal com hem plantejat al conseller de Territori, hauríem de posar al dia al màxim les formes de permetre la participació dels sectors implicats en qualsevol decisió que afecta l'ordenació del territori i l'urbanisme. Sabem des del síndic perfectament que es respecten tots els apartats de les lleis, però de vegades aquests apartats estableixen uns mecanismes i uns períodes que són mancats d'informació i són mancats, sobretot, de connexió allà on hi pot haver més preocupació i més connexió amb aquella mateixa problemàtica.

I un darrer apartat de l'informe es dedica a tots els aspectes de l'Administració, de la transparència i del dret que estableix l'Estatut, com estableixen els tractats europeus, el dret a la bona administració. Discutíem aquests dies en el *workshop*, el seminari que hem fet a Barcelona, com els drets humans van endavant o no a Europa i com hi han drets sobre l'Administració que són manifestament drets humans. El dret a una bona administra-

ció és un dret humà bàsic. El dret a atendre des del Govern la població és un dret humà bàsic. I ho deia de forma pionera l'Estatut, com ho han dit els tractats europeus.

En el primer any de vigència de la Llei d'accés a la informació i de la Llei de transparència, que va ser l'any passat, els diem amb contundència: la gran majoria de la societat catalana no sap que té un nou dret que es diu «dret d'accés a la informació», que tot esdeveniment públic ha de ser accessible a tothom, i el codi europeu diu que la meitat dels esforços s'haurien d'adreçar a informar, a formar, a divulgar aquest dret, i no ho estem fent. No molesta que la gent preguntí, no hauria de molestar que la gent vulgui saber sobre cadascuna de les decisions públiques, sobre el que és de tots en un sentit o en un altre, i ens manca un esforç important en difondre, en educar i en formar en el dret d'accés a la informació i, per tant, també en la transparència. Hem de dir que en el primer any segurament també van notar que va ser un error la *vacatio legis* inexistent. Totes les democràcies amb les quals es vulguin comparar, quan van legislar sobre transparència, varen donar un mínim de dos anys d'adaptació a la llei, i aquí ho vam voler a l'endemà. I què va passar, l'endemà? Que ens arribaven demandes al síndic implorant que l'informe que vostès ens demanaven, home, ho tinguéssim en compte. I ho vàrem tenir en compte, perquè és que era impossible que en instants es pogués entrar en tot aquell conjunt de previsions que té la mateixa Llei de transparència.

En aquest aspecte d'administració trobaran referències a que continuem arrossegant dificultats en tot el que significa l'àmbit sancionador i la desprotecció que tenen les persones davant de l'àmbit sancionador o en l'àmbit recaptador, i mereix especial atenció al que nosaltres ens referim com a llibertats i qualitat democràtica quan ens referim a algunes lleis de nivell d'estat que afecten les llibertats democràtiques de Catalunya, o afecten qualsevol indret de l'Estat espanyol, que afecten bàsicament la llibertat d'expressió com un dret fonamental, el més fonamental, «mimat» per les convencions europees, o tot el que és l'aplicació d'aquests mateixos tractats europeus en aquests drets.

Vull cridar-los l'atenció, per exemple, en aquest apartat democràtic, d'un dret tan elemental que va a l'entorn de la llei de memòria històrica. Catalunya és la zona de l'Estat més avançada en el compliment de la llei de memòria històrica, de molt, però no hem complert encara del tot amb la llei de memòria històrica. I el síndic en el seu dia va valorar positivament el que es va posar en marxa com un programa d'identificació genètica de restes. Encara arriba al síndic qui ens demana: «No sé on va ser mort el meu parent, no sé on va ser enterrat.» I parlo de 2017 i, per tant, valorem positivament tot el que vagi en aquesta direcció. Però què costa complir amb el que diu la llei de memòria històrica de fer desaparèixer tota la simbologia de la dictadura anterior? I no valen expressions més o menys divertides d'algun càrrec local, quan se li ha demanat que es retirassin les plaques del franquisme, eh? Ni val mantenir determinats monuments sota el subterfugi de consultes populars, quan caben plenament en el catàleg del que significa la llei de memòria històrica.

Un darrer apartat de l'àmbit de llibertat sobre el que m'interessaria aturar-me és el dels encàrrecs que vostès ens han fet sobre el compliment de la Llei d'igualtat de drets amb tota la normativa europea en el cas de les persones LGTBI, o la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes, en tot allò que el síndic ha de fer també en col·laboració amb la mateixa Administració.

I una darrera recomanació en aquests temes es refereix al que és el mecanisme català de prevenció de la tortura. El síndic *per se* actua en tot el que és reacció davant de queixes. I el síndic com a mecanisme actua en tot el que és prevenció de queixes. En aquest apartat nosaltres tornarem a insistir tantes vegades com calgui, i els ho dic molt especialment als membres del Govern present en dues qüestions: compleixin amb el Protocol d'Istanbul. Senyor conseller d'Interior, compleixin amb el Protocol d'Istanbul. No busquem excuses. És un model per avançar en els drets de tothom, i li ho diu un síndic que s'enduu la sorpresa que quan comencem a parlar del Protocol d'Istanbul ningú a Espanya i ningú a Catalunya coneixia per ser aplicat el Protocol d'Istanbul. Bé, ja és una constatació, de fa temps. Ara hem de dir que, per exemple, amb el Departament de Salut hem aconseguit formar els forenses i tots els professionals perquè compleixin el Protocol d'Istanbul. Ens queda l'assignatura de les forces d'ordre públic, dels cossos de policia. Complim amb el Protocol d'Istanbul.

O més fàcilment encara, complim amb l'article 520, que ve de les normes europees d'un autèntic dret a la defensa. Passem als defensors tota la informació que calgui sobre un fet d'un detingut, excepte en els casos que estan previstos per llei, com pot ser terrorisme, i en les prevencions. Però fora d'aquests, passem tota la informació. Quina por hi ha a facilitar tota la informació de defensa al col·lectiu d'advocats, que són els primers que els ho estan demanant? I no busquem una línia o uns quadres com si fos un examen test, quan és un fet tan important on s'està aplicant l'*ultima ratio* de democràcia, que és el Codi penal, i hem de facilitar que puguin ser defensats en aquests casos. Per tant, dos precís explícits que m'agradaria poder rectificar al proper informe dient: «Ja hem arribat al Protocol d'Istanbul i hem arribat al ple dret a la defensa.»

Hem de dir, com a darrer apartat d'aquesta exposició telegràfica sobre l'informe –i no m'entretinc a explicar-los tot el conjunt de més de dotze informes monogràfics, a part dels anuals que els hem anat presentant– que ja hem trobat una creixent bona predisposició de totes les administracions i empreses de Catalunya per col·laborar amb el síndic. Va creixent el grau de col·laboració i de bona disposició d'administracions i empreses, totes aquelles que presten serveis d'interès general sobre les quals també anem estenent les competències per col·laborar amb el síndic. De les disset mil queixes i escaig que vàrem tramitar l'any 2016, podem dir que tenim uns índexs ínfims de no col·laboració, és un 0,6 per cent. Per tant, és un bon indicador.

Hem anat reduint dies de resolució dels temes; encara estem emprant massa dies per resoldre els temes, i no els ho diu el síndic com queixant-se de vostès, no, els ho dic en nom dels que pateixen el problema i, si allarguem els dies, s'allarga la solució dels seus problemes. Anem-lo reduint, l'hem anat reduint, i a veure si aconseguim que aquesta col·laboració vagi creixent en la resolució del que fins ara, entre acceptació total –86 per cent, crec– i parcial, superem el 99 per cent dels casos on el síndic, institució, aprecia que hi pot haver hagut una lesió de drets.

Els puc anunciar que hem fet algunes millores en aquest sentit, com és la seu electrònica, que fa molt poc que funciona en el síndic i que, per tant, està a disposició de tota la ciutadania com un instrument més de fàcil i ràpida connexió amb el que nosaltres estem fent. Tenim per complet tots els serveis del síndic informatitzats i, per tant, tots els serveis del síndic amb una rapidesa de connexió amb les altres administracions, però ara ja també amb les persones que poden seguir directament des dels seus ordinadors tot l'història de la seva queixa i en quin tràmit es troba i com podem solucionar-ho.

Estem intentant millorar tots aquells serveis que permetin, per terra, mar i aire, totes les hores del dia, tenir accés a que la gent pugui plantejar les seves consultes o els seus problemes. Hem multiplicat per quatre les sortides del servei d'atenció a les persones sobre el territori, obrint –dit «carinyosament»– botiga per barris i ciutats de Catalunya. Hem ampliat els convenis amb ajuntaments. Volem intensificar la nostra relació amb els síndics locals on existeixen, amb els universitaris, amb els d'empreses privades, i crear una autèntica xarxa de drets a Catalunya, perquè les persones poguessin saber ràpidament i de forma fàcil on prémer botons per trobar solucions als seus problemes. Trobaran també a l'informe una enquesta de satisfacció o no satisfacció sobre els serveis que han rebut per part del síndic. Si m'ho permeten, resumir-ho en dues paraules: major atenció, si us plau, a la igualtat en la seva dimensió social.

No els he parlat, per exemple, de temàtiques com són tota la infància i els adolescents, l'educació, i el que els hem dit del 2016: el principi d'igualtat d'oportunitats a l'educació no està consolidat a Catalunya, i mentre no ho estigui hi hauran diferències que són inacceptables. I la segona: compte amb la nostra gent i amb el nostre territori. Els ho diré, en paraules d'un gran cantant, mort fa poc, americà, Pete Seeger: «*One blue sky above us / One ocean lapping all our shore / One earth so green and round / Who could ask for more / And because I love you / I'll give it one more try / To show my rainbow race.*» M'agradaria que Catalunya fos realment *rainbow race*.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ribó. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Carmen de Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Consellers, consellera*, diputadas, diputados, personas del Síndic de Greuges de Catalunya que nos acompañan, en primer lugar, agradecer la presentación que ha hecho de este informe el Síndic de Greuges, relativo al año 2016, que junto con los demás informes presentados suponen una radiografía a pie de calle de los problemas que afectan a los ciudadanos de Cataluña en su relación con la Administración y en relación con empresas que prestan servicio público, como, por ejemplo, las de suministros.

En segundo lugar, se informa por parte del *síndic*, y siguiendo el informe, de un aumento de estas quejas, que por un lado significan un grado de mayor conocimiento de esta institución, pero a la vez significan que han sido muchos los ciudadanos que denunciaban vulneración de sus derechos.

Destacable también es la disminución del tiempo de resolución de las quejas y la eficacia de estas recomendaciones que hace el *síndic*, que es ni más ni menos que..., todas estas recomendaciones que ha dirigido el *síndic* a las administraciones han solventado el problema que el *síndic* ha trasladado y sobre todo de aquellas recomendaciones que hace el *síndic* cuando se dirige a la Administración.

Como en el ejercicio de 2015, un tercio de las quejas están también vinculadas al ámbito social, y por su número constituye el primer problema de las personas que acuden al *síndic*. Este informe pone en evidencia que muchas familias se han quedado atrapadas en la brecha económica, que cada día se hace más grande y que les obliga a solicitar cada vez más ayudas de la Administración, ya sean servicios médicos, servicios sociales, de salud o de ayuda para acceder a una vivienda.

Son objeto de este informe, en esta área social, la Ley de dependencia y pagos atrasados; personas sin techo; listas de espera; devolución del euro por receta; la saturación de urgencias médicas, de la que esperamos un informe específico que ha anunciado el *síndic*; desempleo y desviación de los fondos finalistas para formación; el derecho a..., el *dret a l'habitatge*, del que muy acertadamente se dice en el informe que no puede ser gestionado como una lista de espera, y los problemas que sufren muchísimos jóvenes con la exigencia de devolución por haber sobrepasado, a veces en cantidades irrisorias, los máximos previstos para ser acreedores de la renta de emancipación.

Informa el *síndic* que hay problemas con la aplicación de la Ley de dependencia y específicamente de atrasos en el pago, particularmente este año en el de las cantidades relativas a los efectos retroactivos de las prestaciones no reconocidas, como la de cuidador no profesional, y, lo que es más grave, malas prácticas administrativas que generan indefensión a los ciudadanos porque en ocasiones no se reconoce en una resolución el calendario previsto para el abono de los atrasos y pagos pendientes, o bien, habiendo transcurrido el período de pago por la Administración, la Administración no solo incumple este tiempo con estos pagos, sino que tampoco muchas veces pone unos nuevos plazos por escrito en una resolución. Ello, como muy bien sabemos y también lo indica el *síndic*, produce indefensión en el administrado impidiendo y dificultando el ejercicio de sus derechos.

A estos efectos, por parte de nuestro grupo parlamentario, se ha adoptado la iniciativa parlamentaria de presentar una propuesta de resolución sobre este tema de los atrasos por retroactividad que corrija lo que se denuncia en este informe.

Por otra parte, y para mejorar precisamente en transparencia, hemos presentado en este Parlament una ley de medidas urgentes para mejorar la atención a la dependencia que ayudará a mejorar en puntualidad y en la calidad en que se prestan los servicios a estas personas más vulnerables.

No obstante, y respecto a los múltiples problemas con la Ley de dependencia, desde Ciutadans abogamos por un pacto de estado por el sistema de autonomía personal y atención a la dependencia donde se busquen soluciones y pongamos todo lo mejor de nuestra parte para intentar que efectivamente todo el sistema de dependencia funcione como debería funcionar.

Quiero decir que destaca por su gravedad lo informado por el *síndic* respecto de la situación de la unidad de trastornos del Instituto de Trastornos Alimentarios de Argenton, donde gracias al Mecanismo de Prevención de la Tortura, al Mecanismo Catalán de Prevención de la Tortura, se han constatado prácticas más que dudosas de castigos y contenciones, así como un trato defectuoso en relación con los jóvenes allí recluidos, así como un estado muy deficiente de las instalaciones.

Nos preocupa sobremanera que en los menores y enfermos de los que se ocupa la Administración sea, al menos aparentemente, donde se producen violaciones de derechos humanos, con, al menos indiciariamente, la tácita aquiescencia de la Administración. Porque hemos observado que el *síndic* se dirige a la Administración pidiendo explicaciones en este caso y en otros, y para la Administración todo está correcto, todo está perfectamente..., tiene una explicación perfectamente correcta, y creemos que no es así.

También vuelven a llamar la atención este año las quejas sobre el trato dado a las personas que tienen que acudir a ser evaluadas sobre la incapacidad laboral al Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, de Cataluña. Vemos que es un problema que persiste en el tiempo y se sigue evidenciando por las quejas que se presentan en el *síndic*.

Como no podría ser de otra manera, destaca el *síndic* la saturación en las urgencias médicas de los hospitales públicos, problema agudizado el pasado mes de diciembre de 2016 en los hospitales del Vall d'Hebron y en el Hospital del Mar. Es evidente que, en el ámbito de la salud y en el de la saturación de las urgencias, la planificación del Departament de Salut ha fracasado; falta accesibilidad a las pruebas diagnósticas, tenemos conocimiento de casos que llegan a los siete meses de espera, aunque el Departament de Salut indique que la media es de noventa días. Tampoco lleva visos de solucionarse este año 2017 a la vista de los presupuestos aprobados.

Y si gobernar es priorizar está claro que la salud no es una prioridad del Gobierno de Junts pel Sí. La prioridad no es la salud de los catalanes, sino destinar tiempo y dinero al *procés* y a repetir el 9-N mientras los pacientes se esperan ser visitados en un pasillo de urgencias. Tiene ahora el Govern una oportunidad de oro de destinar esas partidas destinadas al referéndum y anuladas por el Tribunal Constitucional..., al menos una parte, destinarlas a servicios sociales.

Nos ha llamado la atención la mención en el informe del *síndic* a quejas de personas sin hogar, que han más que duplicado en número. Esperamos con interés su informe al respecto. A instancias de Ciudadanos se ha aprobado una propuesta de resolución para ayudar a la reinserción social y laboral mediante la dotación de teléfonos y el acceso a internet a este colectivo de personas.

Pasamos al segundo tema en importancia para los ciudadanos según las quejas del *síndic*: las infraestructuras ferroviarias y, muy concretamente, los problemas con los trenes de Rodalies. En este..., nuestro grupo parlamentario hemos presentado una iniciativa para que las personas con diversidad funcional puedan viajar en tren en condiciones de igualdad. Con esta iniciativa queremos mejorar la accesibilidad y facilitar a los usuarios la información de horarios de los trenes adaptados y posibilitar a estas personas viajar de forma autónoma y sin necesidad de asistencia.

Por lo que respecta a territorio y consumo y en cuanto al derecho a la vivienda, además de una falta de actuación preventiva y descoordinación de los servicios sociales y los servicios de vivienda, y más allá de la suspensión de la Ley 24/2015 por el Tribunal Constitucional, creemos que no hay que conformarse con el victimismo y estamos convencidos de que es posible adoptar medidas legislativas y administrativas en este ámbito.

Desde Ciudadanos, hemos denunciado en varias ocasiones que se ha infrutilizado la Ley 18/2007, del derecho a la vivienda, y que existen muchas otras herramientas legales en vigor y no anuladas por el Tribunal Constitucional. Y, sobre todo, el problema del acceso a la vivienda no se solucionará si la Administración, en todos sus niveles, no hace una fuerte apuesta por políticas públicas de vivienda, de alquiler asequible, para que tengan un efecto positivo y procurar garantizar el derecho constitucional como es el del acceso a la vivienda.

Y, respecto al apartado de transparencia y buena administración, hemos encontrado en este informe del *síndic* un catálogo de malas prácticas administrativas para las que el *síndic* propone medidas para acercarse a la institución transparente y democrática que debe ser la Administración.

En este informe se describen malas prácticas en el ámbito sancionador, que afectan al derecho de defensa, y el abuso en la alegación de la presunción de certeza de la autoridad; malas prácticas en actuaciones de recaudación, que lesionan derechos de los administrados cuando no se permite pagar en fase voluntaria recibos adeudados si no se liquidan los que están en recaudación ejecutiva, olvidando el derecho del administrado a la imputación de pagos a aquellas deudas que designe el obligado tributario, incluidas

todas aquellas malas prácticas que creíamos olvidadas hace tiempo, como es la reclamación de deudas afectadas por prescripción que la Administración tiene obligación de retirar de la fase ejecutiva o de la ejecución que se efectúa al administrado.

Informa también el *síndic* sobre la situación de la justicia. No hay más que ver las quejas y, desde luego, no podemos estar más de acuerdo sobre las consideraciones que se hacen en este informe sobre el derecho de los ciudadanos a una tramitación ágil de los asuntos que le afectan. No es de recibo el señalamiento de dos años de un juicio de incapacidad laboral, pero, desgraciadamente, es el pan nuestro de cada día, y con muchos otros juicios que tienen los ciudadanos, importantísimos, y de los que depende su futuro inmediato.

Y, respecto a las universidades, acogemos con interés y estudiaremos una iniciativa parlamentaria respecto a que se evalúen las necesidades reales para que el sistema de becas universitarias sea suficiente para cubrir con flexibilidad las tasas universitarias, tal y como se propone en este apartado sobre universidades, que efectivamente tenemos las tasas más caras de toda España, las tasas universitarias más caras de toda España.

Y ya que hablamos de universidades, querríamos solicitarle, *síndic*, desde aquí, desde esta tribuna, que se interese en lo que desgraciadamente se está convirtiendo en una costumbre en la Autónoma y en otras universidades, que es la persecución violenta de las ideas personificando en las agresiones y persecución de los estudiantes de Societat Civil Catalana ante la pasividad de la práctica totalidad de la comunidad universitaria, empezando por la rectora de la Autónoma. (*Alguns aplaudiments.*)

Por último, no querría acabar esta intervención sin agradecerle el informe y la resolución emitida sobre el acoso y lesión de derechos fundamentales a dos menores y su familia por parte de la Escuela Gaspar de Portolà, de Balaguer, al que nos referimos el pasado año desde este *faristol* con ocasión de la presentación del informe 2015.

Lamento, por último –y como me queda un minuto de tiempo–, lamento que se haya ido el *conseller* Jané, porque este grupo parlamentario ha instado y ha visto cómo era votada en contra la resolución que se instó para que se entregue y se ponga en manos de los abogados, de los defensores de los detenidos, el atestado policial a fin de garantizar el derecho de defensa; resolución, propuesta de resolución que se ha vuelto a instar, dada la..., bueno, se acaba de publicar una sentencia del Tribunal Constitucional declarando nulo todo un procedimiento por no haber hecho entrega de ese atestado. Me hubiera gustado que estuviera el *conseller* Jané para advertirle de que este grupo lo ha vuelto a presentar y se volverá a discutir en Interior.

Nada más, y agradecer una vez más este informe, que nos ayuda a trabajar a todos los grupos y a todos los parlamentarios de este Parlament.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De Rivera. A continuació té la paraula la senyora Marta Moreta, del Grup Parlamentari Socialista.

Marta Moreta Rovira

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputades i diputats, síndic i tot l'equip que l'acompanya, i altres síndics presents avui en aquesta cambra. La regressió democràtica és una evidència, i li he de dir que les jornades que es van fer el dilluns i dimarts en seu..., aquí al Parlament van ser molt adients per contrastar això que estic explicant. El que sí que vaig trobar a faltar, síndic, és la presència de molts diputats i diputades d'aquesta cambra.

Voldria agrair al síndic la seva explicació de l'informe, que vam tenir l'ocasió d'escoltar en la comissió del síndic ara fa no massa dies. L'informe del síndic dona una visió àmplia de les diferents àrees de govern i és un micròfon obert per a la ciutadania i ens posa en alerta per continuar treballant. Des del Grup Parlamentari Socialista insistim en la necessitat de situar al centre de l'agenda política i de les institucions el foment i la defensa dels drets socials dels ciutadans i ciutadanes, per aconseguir una societat més inclusiva. L'informe del síndic és un bon instrument per contrastar a partir de les seves conclusions que va fent en tot l'informe. Al nostre entendre, posa en evidència que cal combatre les desigualtats que s'estan generant i la necessitat de crear les condicions per

a un creixement més igualitari a partir d'una administració al servei de la ciutadania, eficaç i respectuós amb els seus drets. Per tant, síndic, parlem d'un informe valuós, que ens permet conèixer i aprofundir molts aspectes de la nostra societat.

Aquest informe anual ha d'anar acompanyat dels tres informes que per llei es presenten en aquest Parlament i que, per coherència, són complementaris del que avui es presenta. Estic parlant, com vostè ja ha comentat, de l'Informe de la infància i l'educació, l'Informe del Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura, i l'Informe anual del seguiment de la Llei de transparència, accés a la informació pública i el bon govern.

Així, doncs, sense més dilacions, m'agradaria centrar-me en alguns aspectes concrets d'aquest informe.

La protecció dels drets socials és un dels àmbits més extensos de l'informe, i de fet no és d'estranyar, ja que moltes famílies es continuen trobant en situacions vulnerables i això acaba tenint un impacte directe sobre els serveis socials, la salut, l'educació pública o l'accés a l'habitatge, tal com ja indica l'informe.

Voldria destacar-ne especialment les demores en els pagaments de les prestacions de dependència. Ens trobem amb una situació grotesca, on l'Administració de la Generalitat ni tan sols comunica als usuaris aquest fet, i, per tant, aquest és un clar... és un... –perdó, eh?–, és un cas flagrant –perdó, m'havia, aquí, enganxat– que cal explicar en veu alta i, a més, cal denunciar. Perquè que l'Administració tingui demora en les prestacions de dependència és molt greu, però que no n'informi els usuaris és indignant.

L'àmbit de polítiques socials representen un terç del total de l'informe i han pujat respecte a l'informe del 2015. Concretament, les persones sense llar han augmentat més del doble, i això és del tot preocupant. I, per tant, és molt adient el que acaba d'anunciar ara fa un moment sobre temes d'habitatge.

En aquest àmbit, síndic, m'agradaria demanar-li si tenen dades sobre la situació de les persones més joves, si són expulsats per impagaments d'hipoteques o de lloguers, a on resideixen, si són estrangers amb permís de residència. Aquestes dades no surten en l'informe, i, de fet, ja l'hi preguntava en la meua intervenció que va tenir lloc en la comissió del síndic.

Les queixes sobre salut són reiterades, i sobretot la saturació dels serveis d'urgències i de la gestió de les llistes d'espera, tot i que les llistes, en el seu informe, ja comunica que han baixat.

Quant al tema de treball, crec que és interessant destacar la queixa que fa de la Cecot respecte a l'ús inadequat de la quota de formació professional de la seguretat social que aporten les empreses, un 0,6, i els treballadors, un 0,1 per cent, quotes que tenen un caràcter finalista vinculat a la formació dels treballadors i, per tant, no poden ser destinades a altres polítiques actives d'ocupació o de protecció per desocupació.

Continuaré parlant de les taxes universitàries, que són les més altes de tot l'Estat. El síndic reconeix l'esforç del Govern de la Generalitat amb les beques Equitat per compensar les restriccions de les beques convocades. A l'informe del síndic recomana a l'Administració que avaluï les necessitats reals perquè el sistema de beques sigui suficient. De fet, síndic, no calia esperar l'informe del síndic per explicar en veu alta que tenim les taxes universitàries més altes de tot l'Estat i que cal posar-hi solució de forma immediata. M'agradaria saber si tenen alguna resposta a aquest tema del *Defensor del Pueblo* i de l'Administració, respecte a aquestes beques.

Quant a la transparència, reconeix el síndic l'esforç de les administracions en la publicitat activa; reconeix que és una llei complexa d'aplicar i que les administracions més petites tenen un compliment menys efectiu. Aquesta llei comporta més despesa per a l'Administració, i la majoria d'ajuntaments petits tenen dificultats per adaptar-s'hi ràpidament. De fet, això ho diu el seu informe. I, quant al Govern i al Departament de Governació, haurien de posar mitjans i recursos al món local.

I, relacionat amb aquest tema, m'agradaria saber si el síndic ha determinat alguns casos d'abús de dret en aquells municipis més petits on es veu clarament un augment de queixes. Es desprèn de les dades que, com més petit és el municipi en nombre d'habitants, més queixes hi ha i, en conseqüència, més dificultats per gestionar-ho. S'ha plantejat fer un estudi sobre aquestes dades per tal de poder-ne fer alguns suggeriments?; també l'hi demano. Potser seria bo de fer comparèixer –i ho dic com una idea– alcaldes

i funcionaris que ens expliquin amb quina indefensió es troben davant de l'ús sistemàtic d'alguns ciutadans que fan ús d'aquest dret.

I, ja per anar acabant, no voldria deixar de parlar de la llibertat i igualtat democràtica. La Llei 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes, en el seu article 25, «Mitjans de comunicació i tecnologies de la informació i la comunicació», en el seu punt c, diu: «Garantir una participació activa de les dones, la presència paritària de dones i homes, i una imatge plural de tots dos sexes en tots els àmbits, amb una atenció especial als espais de coneixement i generació d'opinió.» I actualment els mitjans catalans silenci- en sistemàticament l'opinió de les dones. I vull des d'aquí avui reclamar que s'apliqui la llei; i no és el primer cop que ho reclamo. I això, diputats i diputades, no ho diu una simple diputada del Partit dels Socialistes: ho diuen els dos últims informes d'On Són les Dones, on s'especifica clarament que les dones són infrarepresentades de l'opinió en els mitjans catalans. Volem exigir que s'apliqui la llei. De fet, síndic, ja va obrir una actuació d'ofici relativa al presumpte incompliment del principi de presència paritària de les dones i els homes al Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I no podem callar, ho hem de dir ben alt i ben clar, perquè no només no es compleix la llei, sinó que en alguns casos, com és el de la premsa escrita, les dades mostren una situació gravíssima, perquè la mitjana d'articles d'opinió de dones els dos últims mesos se situa al ridícul 20 per cent.

I, sense deixar el tema d'igualtat, cal tornar a recordar les dues lleis per a igualtat de drets que atorguen al síndic un paper central per a la seva supervisió. Es tracta, com he dit ja, de la Llei de dones i homes; també, però, de la Llei 11/2014, per garantir els drets de les persones lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals, i per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, i, com ja he comentat i deia, la Llei d'igualtat efectiva d'homes i dones.

En el marc de la primera, la LGTBI, per entendre'ns, estem al corrent ja que s'ha signat el conveni amb el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, i, per tant, aquí ja no li demanarem res més. Però pel que fa al segon, la Llei d'igualtat de dones i homes, s'està negociant el preceptiu conveni amb l'Institut Català de les Dones; això és el que ens explicava en la comissió del síndic no fa massa dies. Sap vostè per a quan s'espera aquest conveni? Només ho dic perquè la llei deia que, al cap de sis mesos d'haver entrat en vigor la llei, s'havia d'haver signat aquest conveni amb el síndic. De fet, d'aquests sis mesos ja en passen un any i dos mesos, i de moment encara no tenim signat aquest conveni. I, per tant, des d'aquí reclamem que s'hi posin i que finalment se signi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Motes gràcies, senyora Moreta. A continuació té la paraula el senyor Albano Fachin, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Síndic i equip, gràcies per aquesta foto del patiment i la injustícia que viu la societat, que ho viu cada dia. Un patiment i una injustícia que moltes vegades no acaben de traspasar els murs del Parlament, que moltes vegades no formen part de l'agenda mediàtica i política i que moltes vegades, quan sí que en formen part, veiem molta gent parlant d'oïdes. I aquests informes que ens fa el síndic moltes vegades ajuden i obliguen a parlar d'aquesta injustícia i a parlar d'aquest patiment amb una mica més de rigor.

Aquest informe és un material valuós. També ho són els tres informes preceptius que s'encarreguen: el dels drets dels infants, el Mecanisme de Prevenció de la Tortura, sobre la Llei de transparència. Els informes concrets que moltes vegades han estat fruit d'una reacció ràpida per part del síndic en qüestions puntuals que amoinaven o que formaven part de les preocupacions de la societat; parlo des de les pistoles elèctriques a la seguretat privada, a l'abús infantil..., és a dir, en molts moments on hem vist que el síndic, com a actor social, podríem dir, reacciona davant de situacions i problemes greus que preocupen la nostra societat.

Per això li donem les gràcies, i no senzillament com una qüestió de cortesia parlamentària, sinó perquè ens ajuda a treballar, i no només ens ajuda, ens hi obliga. És veritat, el síndic ha de fer i actuar i reaccionar davant casos concrets que arriben de la

ciudadania, que cada cop fa servir més aquesta eina, però nosaltres, amb base en aquests casos concrets, hem de treballar les qüestions de fons. Aquests casos concrets no són fenòmens naturals, sinó que succeeixen perquè hi han problemes estructurals que ens correspon solucionar o, en teoria, donar resposta legislativa des del Parlament.

No podem fer un repàs extensiu d'aquest informe ni de tots els altres. Tampoc cal, perquè m'imagino que tots els diputats i els membres del Govern l'han llegit en tota la seva extensió. Jo el que faré en aquests minuts que tenim és posar el focus, potser de manera aleatòria, però, en coses que potser no se n'ha parlat massa o potser cal parlar-ne més. És veritat que a la comissió hem tractat cada un dels temes i cada un dels informes de manera específica. Aquí s'arriba a posar-lo, diguem-ne, de llarg, l'informe, no?, el fet de parlar en un ple sobre l'informe, que és una demanda del síndic i del seu equip per donar-li la importància que té a aquesta feina.

I començo amb una dada, que és la dada que el síndic ens posava a sobre de la taula en primer terme, aquest terç de queixes, aquest gruix de queixes que tenen a veure amb la protecció dels drets socials. Això no passa perquè sí o perquè a la gent se li ha acudit, això passa perquè en aquesta societat fa anys que s'estan conculcant drets per decisions preses en parlaments com aquest. Aquesta incapacitat de respondre tantes vegades a la demanda de drets no és perquè sí, no és un fenomen natural, sinó que respon a coses que es decideixen en parlaments com aquest. Llavors, ara tots ens llegim l'informe i, només faltaria, tots estem preocupats per les desigualtats, però les desigualtats surten de molts llocs, també de parlaments com aquest.

Queixa 02588/2016: «Una família de Badalona amb cinc fills menors d'edat i escassos recursos econòmics va plantejar la situació de necessitat davant la imminent pèrdua de l'habitatge habitual com a conseqüència d'un procediment judicial de desnonament en què ja s'havia assenyalat la data de llançament.» Llegeixo literalment l'informe. Aquest va ser un cas que va arribar a aquest Ple, en vam parlar, va venir la família. I el síndic ens diu: «Hi ha una manca d'accions preventives.» És clar, quan veiem una família i els seus cinc fills al carrer, alguna cosa ha fallat. I n'han fallat moltes, segurament. El síndic ens parla de la descoordinació, de la descoordinació dels serveis. Fonamental, la coordinació dels serveis, perquè arribar al punt en el que tu i els teus cinc fills estigüeu a poques hores de ser enviats directament al carrer no és un fet aïllat, és un fet que també respon a tota una sèrie de decisions que es prenen en els parlaments. Perquè no poder tenir un habitatge té bastant a veure, entenc, amb la dificultat que centenars de milers de persones al nostre país tenen per tenir una feina digna i ben pagada, hi té molt a veure. I la impossibilitat de tenir una feina digna i ben pagada alguna cosa deu tenir a veure amb una reforma laboral com la que va fer el Partit Popular. No val aïllar els problemes.

I, quan parlem de la coordinació necessària per defensar situacions escandaloses com aquesta, parlem de coordinar i assenyalat i estudiar com podem arribar a situacions com aquesta. No és un problema d'una família de Badalona, és un problema d'aquesta societat i és un problema d'aquests parlaments que no estan a l'alçada de les societats, perquè si estiguessin a l'alçada, això que va passar a Badalona i que lamentablement passa a molts llocs, això no hauria passat.

Fa una estona, a la porta del Parlament, avui, hi havia la PAH. I la PAH denunciava una cosa que també denuncia el síndic al seu informe: l'acció del Tribunal Constitucional amb relació a la suspensió d'alguns articles de la Llei 24/2015. Se n'ha parlat molt, d'aquesta llei, se n'ha parlat molt, del que s'ha suspès i del que no s'ha suspès, s'ha parlat molt de com algun govern es pot amagar en una suspensió per no aplicar alguna altra cosa que no estigui suspesa, però, sens dubte, cal dir-ho, la vergonya del Tribunal Constitucional, que hauria de defensar –i això són paraules que deien els membres de la PAH–, que haurien de defensar els drets constitucionals de la ciudadania, doncs, en comptes d'això, trobem el contrari. Molt lleig el que fa el Tribunal Constitucional. No més lleig que el que va fer fa dues setmanes el PDECAT al Congrés dels Diputats, on va anar a presentar una proposta per agilitzar els desnonaments excusant-se en aquesta idea dels okupes; una proposta que no feia distinció entre els grans tenidors i els petits tenidors. Un diari explicava com havia anat això de la proposta del PDECAT, i deia que la proposta s'havia aprovat gràcies a una majoria parlamentària inèdita. Perquè això es va aprovar entre el PDECAT, el Partit Popular i Ciutadans. No tan inèdita, aquí ja l'hem vist diverses vegades. Però, bé...

Queixa 03747/2016: una persona s'ha dirigit al síndic perquè va presentar la sol·licitud de retorn de la taxa de l'euro per recepta l'any 2014 i encara no en té cap notícia. El 2012, aquí, en aquest Parlament, una llei de mesures fiscals, Convergència al capdamunt, deia que calia pagar un euro per recepta. La ciutadania es va mobilitzar. Aquest Parlament legislava per un costat i la ciutadania es va mobilitzar. I recordo, en aquell moment, els «iaioflautes» entrant a les farmàcies, dempeus per la salut pública. L'Àngels va dient que sí amb el cap. No era diputada, però estava dempeus per la salut pública, entrant a les farmàcies a dir: «Això és intolerable», i demostrant que la lluita pels drets no es mesura amb la quantitat de mocions i de propostes de resolució que es fan. Es mesura amb el compromís, amb el compromís que hauríem de demostrar tots i totes els que estem aquí.

El Tribunal Constitucional va anul·lar allò de l'euro per recepta, però no es torna l'euro per recepta. Això va sortir del Parlament. Abans s'ha parlat de les dones, de l'LGTBI, no hi entraré perquè no tinc temps, però cal dir que totes aquestes desigualtats –totes aquestes desigualtats– de les que parlem, també tenen un biaix de gènere. Quan parlem de l'atur, quan parlem de les llistes d'espera, quan parlem de la salut, quan parlem dels desnonaments, sempre –sempre– també estem parlant de gènere.

Atur. S'ha tramitat una queixa respecte a l'ús inadequat de la quota de formació professional de la seguretat social. Segons s'ha pogut esbrinar, fins a l'any 2015, el Govern de l'Estat ha estat desviant fons en la quota de formació professional. No sé si ara, quan surti la portaveu del Partit Popular, ens explica això de que el Govern està desviant fons. Sona greu.

Informes específics: informe sobre el comerç irregular a la via pública, un informe necessari sobre un tema que, si no es tracta bé, pot ser camp obert per a populisme i per a la xenofòbia i per al feixisme. Hi han qüestions d'aquest informe que podríem discutir, però felicitem l'intent, la voluntat de dir que no val carregar contra la baula més feble quan parlem dels maners, que és normalment on carrega la xenofòbia, el racisme i el feixisme. L'informe sobre la seguretat privada, d'aquest no se'n parla gaire, ha estat un informe que ha passat desapercebut. Hi ha empreses proveïdores de seguretat que no estan homologades, professionals sense la formació suficient. Us imagineu que diguéssim això en l'àmbit de la salut, que hi han empreses que no estan homologades o que hi han metges sense la formació suficient? Doncs, en un tema tan sensible com la seguretat això està passant. Quin perill –quin perill. A l'Anglaterra dels anys vuitanta, l'Anglaterra de la Thatcher, això va comportar un debat profund, li van dir «la revolució silenciosa». Al segle XIX, l'estatització de la seguretat va comportar molt debat, va comportar molts canvis legislatius i polítics; avui veiem com la privatització de la seguretat, com si fos un servei més, ni provoca debat ni provoca canvis legislatius.

N'hem vist molts, d'informes del síndic, no els podem parlar i comentar tots ara. L'informe de la segregació escolar, que va tenir un impacte mediàtic important; l'informe sobre l'abús sexual, l'informe a infants, un informe necessari sobre la contaminació provocada pels purins... Assenyalen, tots aquests informes, camins de treball per als diputats i diputades d'aquest Parlament. Des del nostre grup parlamentari hem intentat i continuarem intentant respondre als reptes que ens planteja el síndic i els seus informes; hem treballat el Protocol d'Istanbul, hem treballat el tema de la segregació, hem fet propostes de resolució, mocions, hem treballat a les comissions i reafirmem el compromís de seguir fent aquesta feina; que no quedi enterrat, aquest informe, que ha de ser guia de la nostra feina.

Però voldria acabar fent una reflexió o proposta o potser demanant-li al síndic quina és la seva opinió. El síndic, tant en comissió com aquí, diu: «Valorem aquesta feina, mirem-la, mirem-la en el Ple.» I és un bon lloc per donar-li «brillo», per donar-li visibilitat, però jo em pregunto: aquests informes tan importants, us imagineu, cada cop que surt un informe, que a TV3 fessin un especial d'una hora sencera explicant-nos què diuen aquests informes? Potser aquest nou president de TV3 ens dona una sorpresa i fem un programa especial cada cop que surt un informe, perquè us ho dic: hi ha més gent mirant TV3 que mirant aquests plens, i TV3 és de tots i de totes. Us imagineu que cada cop que surt un informe, els diaris adjuntessin un CD, igual que fem amb *La Marató*, adjuntessin un CD gratuït amb l'informe i que tothom sàpiga el que posa en aquests informes? Perquè com hem vist tantes vegades...

Síndic, busqui aliats fora d'aquest Parlament, busqui aliats entre la societat, que, si sabés una quarta part del que posa en aquests informes, es mobilitzaria encara més i ens obligaria encara més a estar a l'alçada d'això que feu i d'aquest treball tan important pel qual li estem, des del nostre grup, molt agraïts.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Fachin. A continuació té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputadas, diputados, *síndic* y equipo que hoy le acompaña, vaya por delante nuestro agradecimiento al esfuerzo de condensación por el gran número de actuaciones y ámbitos en los que la sindicatura interviene. Pero iré al grano.

Algunas consideraciones sobre actuaciones de oficio: el caso de la anciana fallecida en Reus, que está en tramitación, y la necesaria implicación y coordinación necesaria de la Generalitat, servicios sociales del ayuntamiento y las empresas suministradoras, más allá de la imputación de culpas. No se trata de buscar culpables, sino de evitar a toda costa que estos hechos puedan volver a suceder. De hecho, hay comparecencias pendientes en la Comisión de Empresa y Conocimiento para esclarecer, en la medida de lo posible, lo acontecido. Y, por tanto, estaremos pendientes del resultado.

Otro punto que nos ha llamado la atención sobre actuaciones de oficio en el Informe del síndic del ejercicio 2016, la demonización literal de los políticos: el caso de la fotografía de Xavier García Albiol para ser quemada durante la celebración de la noche de San Anastasio en Badalona. Está clarísimo que sembrar odio traerá solo desgracias; probablemente, además, de más alcance. También nos consta que está en tramitación.

Pero, con relación precisamente a esta cuestión y habida cuenta de los desgraciados o, yo diría, de los violentos hechos sucedidos con el acoso y el asalto a la sede del PP por parte de la CUP, cuyos miembros aquí están presentes, reclamamos nuevamente una condena explícita a la CUP –a la CUP–, explícita, por lo que es un claro acto de violencia. Y eso es incompatible con la democracia, no hay justificación posible; se han quedado solos, mal que les pese. Y quienes así se comportan no tienen ninguna legitimidad para ningún tipo de reivindicación política.

En relación con la Ley de medidas urgentes para afrontar la emergencia habitacional y la pobreza energética, como se dice en el informe, el recurso de inconstitucionalidad no afecta en absoluto a todo lo relacionado con la pobreza energética y sí en lo atinente a los desahucios. No se ha recurrido –y esto es bueno que la ciudadanía lo sepa– ninguno de los artículos que tratan de pobreza energética.

La Generalitat –y esto también es importante que lo sepa la ciudadanía, y así fue reconocido privadamente, como suelen hacer altos cargos de la Generalitat– era conocedora de su falta de competencia manifiesta y palmaria con relación a la legislación antidesahucios. Y aun así decidió impulsar la norma, en un ejercicio de demagogia y de populismo impropio de una institución de gobierno. Más allá de la imprescindible actuación de los servicios sociales para atender a aquellas personas en riesgo de exclusión residencial, hace falta –¡y de qué manera!– un mayor impulso del departamento competente y de las administraciones locales a la hora de impulsar la vivienda social en Cataluña.

Como muestra pasada de esta inacción, la inaplicación del 80 por ciento del fondo contra la pobreza energética en 2015, por parte de la Generalitat, pone de manifiesto que las administraciones no se vuelcan en un problema que, más allá de la legislación que se desarrolle, necesita implicación, voluntad política. En ese sentido, no solo criticaremos a la Administración de la Generalitat, también vamos a criticar al Ayuntamiento de Barcelona, porque hemos tenido conocimiento de la existencia de un superávit de más de 94 millones de euros; y, a pesar de eso, la señora Colau no ha impulsado medidas correctoras en favor de la vivienda social. Por tanto, más allá de las palabras grandilocuentes, insisto: los hechos, que es lo que, al fin y al cabo, a la gente realmente importa y afecta.

Por otro lado, la moratoria en la concesión de licencias hoteleras es un claro ejemplo de esta política errática; porque, como se ha visto –y es un hecho, por tanto, empírica-

mente constatado–, desplaza la demanda a los pisos de alquiler turístico y ello genera graves problemas de convivencia vecinal.

Por tanto, señores, sensibilidad sí, pero demagogia no; porque con los derechos fundamentales de las personas no podemos mercadear por un puñado de votos. En cualquier caso –también se ha dicho y está constatado–, la ley aprobada por el Parlamento contra los desahucios contó con el respaldo de nuestro grupo.

Conviene además que no provoquemos un efecto bumerán, porque sin la salvaguarda del derecho de propiedad, los bancos –y ya sucede– se negarán a conceder hipotecas, especialmente a aquellas personas que más lo necesitan, y, por tanto, *de facto*, se impedirá el acceso a la propiedad.

Lo que tiene que hacer la Generalitat es ayudar realmente a las personas vulnerables mediante el ejercicio de sus abundantes competencias y dejar de buscar conflictos con el Gobierno de España. Espero que algún día se cansen de provocar constantemente conflicto.

Es perverso e indigno utilizar el sufrimiento de la gente como coartada para el proceso independentista. Han hecho, señores de la Generalitat y grupo político que le da apoyo, muy poco –han hecho muy poco– para luchar contra la desigualdad y en favor de los desfavorecidos. El Decreto, sin ir más lejos, 6/2013 para luchar contra la pobreza energética solo llegó a ochocientas familias en su primer año. Y después, el fondo al que me he referido anteriormente, contra la pobreza, previsto para 2015 solo se aplicó en un 20 por ciento. A tal efecto, un dato esclarecedor: de ese fondo al que me refería se beneficiaron 3.700 familias; sin embargo, el Ayuntamiento de Barcelona atendió a 4.000, y el de L'Hospitalet a 1.500, lo que demuestra que falta información y falta facilitar los trámites para acceder al régimen de ayudas.

Por el contrario, en la otra cara de la moneda, los presupuestos –y esto es una noticia de ayer– que ha presentado el Gobierno de España para este año en curso, revelan un incremento del 2,3 por ciento en partidas sanitarias y de un 4,9 por ciento en servicios sociales; dentro de esta partida, en especial para la dependencia, que sube un 8,2 por ciento, o para la violencia de género. Son presupuestos presentados por el Gobierno de España en el día de ayer, con el apoyo además de Ciudadanos.

Por tanto, la demagogia en materia de vivienda no soluciona nada, sino que perjudica a todos, especialmente a aquellos que pagan sus hipotecas y sus alquileres con dificultad.

Recordemos –y esto es bueno que la ciudadanía lo sepa–: impedir de forma rotunda los desahucios implica la inmediata subida de los precios del alquiler, y las hipotecas también se encarecen porque ni los propietarios alquilarán ni los bancos las concederán.

Pero más allá, como decía anteriormente, de las leyes aprobadas, la Generalitat tiene múltiples herramientas para combatir el drama de los desahucios. Y van desde la disposición de sus viviendas vacías, que las tiene; pasando por la aprobación de fondos extraordinarios de rescate, que pueden hacerlo; utilizando el fondo de contingencia previsto en los presupuestos; firmando convenios con las entidades bancarias; construyendo viviendas sociales; incluso realizando un censo sobre viviendas que incumplan su función social. ¿No les parece una interesante caja de herramientas para utilizarlas, en lugar de hacer, como decía anteriormente, demagogia con la legislación que aprueba el Parlamento y que después, por razones eminentemente jurídicas y de competencias, el Gobierno de España tiene a bien recurrir?

¡Ese es el juego de la democracia! Vicepresidenta, ese es el juego del estado de derecho, que es lo que ustedes olvidan –que es lo que ustedes olvidan.

Servicios ferroviarios. Garantizar la calidad del servicio es una obligación insoslayable por parte de todas las administraciones implicadas. De ahí que la búsqueda conjunta de soluciones duraderas se me antoja también encomiable. En esa dirección vuelvo a hacer referencia a un dato conocido ayer: presupuestos generales del Estado. De los 374 millones de euros presupuestados para cercanías, para *rodalies*, en el conjunto de España para este año 2017, a Cataluña se van a destinar 271 millones; es decir, un 72 por ciento del total. Lo repito: el Gobierno de España va a destinar para mejorar las cercanías en Cataluña un 72 por ciento de la cantidad que se destina al conjunto de España. Quien quiera discutir la cifra, quien quiera poco menos que menospreciarla, está en su derecho, pero no tiene ninguna credibilidad, porque evidentemente los números cantan por sí mismos.

Comparto –y esto lo dice también el informe del *síndic*– la necesidad de compensar a los perjudicados cuando se producen retrasos porque se trata de servicios básicos y esenciales para los ciudadanos. Hay que perseverar, por tanto, en el esfuerzo inversor por parte de la Administración central y la autonómica, y, sobre todo, abundar en la coordinación entre ambas.

No coincidimos, sin embargo *síndic*, en la conclusión categórica de que el traspaso de la competencia puede hacer que se funcione con mayor eficiencia. En absoluto eso está comprobado y tampoco nos parece correcto que se atribuya a la empresa operadora del servicio una falta de implicación en la resolución de las incidencias. No se ajusta a la verdad, señor *síndic*. Es más, en su informe –y creo que en comisión se lo recordé– se hace una aseveración que, me parece, yo diría que inoperante y hasta tendenciosa: se dice que la empresa operadora no tiene la mentalidad de estar trabajando para la Generalitat de Cataluña. Bueno, eso es adentrarse en un terreno eminentemente subjetivo. A mí me parece cargado de una subjetividad arrolladora, y, por tanto, yo le recomiendo prudencia.

Porque incluso en el propio informe, señor *síndic*, usted, el 20 de setiembre de 2016, tuiteó: «El Ministerio de Fomento, Adif y Renfe atentan contra el derecho de las personas de Cataluña.» Hombre, señor *síndic*, yo creo que se pasó un poco, ¿eh? Yo, sinceramente, me parece poco prudente –y se lo digo con la debida seriedad, que además usted siempre impone en sus intervenciones– que una institución como la suya pueda publicar un tuit de esa naturaleza, que, si no es incendiario, se le parece muchísimo. Por tanto, insisto: le recomiendo en estas cuestiones un poco de prudencia fundamentalmente por la función que desempeña.

En sanidad. Aquí se ha dicho: «El funcionamiento del servicio de urgencias y la gestión de las listas de espera es manifiestamente mejorable.» Por tanto, seré prudente también, señor *síndic*. Pero, más allá de que usted constate sobre el terreno que a lo mejor la cosa no está tan mal, lo que tiene que hacer la Generalitat es destinar de sus abundantes recursos financieros dinero a la sanidad, a acabar con las listas de espera y a mejorar el servicio de urgencias.

En materia de universidades, compartimos, como no puede ser de otra manera, la preocupación por el coste exagerado de las tasas universitarias; no solo, y lo he dicho también en comisión, las más altas de España, *una* de las más altas de Europa. Y ello provoca la falta de acceso o continuidad en la formación académica de nuestros jóvenes. La comunidad universitaria clama a gritos... –porque ya es algo que parece, bueno, que se ha instalado también en el ambiente, pero a la Generalitat por un oído le entra y por otro le sale, ¿no?–, la comunidad universitaria reclama a gritos una actuación urgente que no llega. Y se ha constatado que es insuficiente la política de becas Equidad.

En materia de lengua: acogemos con satisfacción la instrucción del *síndic* para que la Diputación de Lérida garantice también la disponibilidad del *Boletín Oficial de la Provincia*, en castellano, y le pedimos que vele por su cumplimiento. Le animamos, señor *síndic*, a ser beligerante con toda o contra toda, mejor dicho, discriminación por razón de lengua, especialmente en el ámbito educativo. Y fundamentalmente, señor *síndic*, en lo que afecta al castellano, porque hay personas que reclaman protección y el *síndic* no responde como estas personas merecen. Por tanto, le pedimos que también sus actuaciones de oficio vayan encaminadas a la protección de esos derechos fundamentales.

En materia de calidad democrática: también tuvimos un encendido debate en comisión. El informe de la Comisión de Venecia valida la reforma de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional del año 2015 y recomienda dar debido cumplimiento a las resoluciones de los tribunales, en especial por parte de todas las administraciones –y yo añado– «sobre todo Govern de la Generalitat y Parlamento de Cataluña en lo que afecta a las resoluciones dictadas por el Tribunal Constitucional». Es de obligado cumplimiento, es estado de derecho puramente hablando. Y, por tanto, no atender esa indicación, que es la conclusión fundamental del informe, es un flaco favor, como digo, a la democracia en su sentido más amplio. No solo la que tenemos de baja calidad últimamente en Cataluña, sino la que tenemos en el resto de España que en el mundo ningún país civilizado discute. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Por tanto –voy acabando–, le pido, señor *síndic*, que la implicación que manifiesta y que acaba de relatar en su intervención sea real, sea efectiva y sea también operativa en todos los ámbitos.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Senyor Santamaría, el dia que nosaltres estiguem prohibint el dret a l'autodeterminació, esperem, per salut democràtica d'aquest país, que hi hagi gent que ens porti urnes davant de la seu del nostre partit.

Dit això, agraïments a tot l'equip del síndic, per la feina que han fet amb aquest informe, i reconeixement, com no podia ser d'una altra manera, a la tasca d'aquesta institució.

La primera fotografia que ens dona l'informe, s'ha dit diverses vegades, és una fotografia en clau social, i és que més del 30 per cent de les queixes que hi surten són de polítiques socials. Ho ha explicat el senyor síndic amb detall; jo no m'hi..., em referiré només a algun d'aquests punts.

Dependència i serveis socials: una demanda fortíssima amb relació a la manca de cobrament en matèria de llei de dependència i a les necessitats replicades de polítiques assistencials per a la supervivència.

En temes de salut, urgències, col·lapse i llistes d'espera.

En termes d'universitats, segons l'informe del síndic tenim les taxes universitàries més altes de l'Estat i unes de les més altes d'Europa. De fet, hi ha hagut una frase de l'informe del síndic que jo he volgut replicar aquí en seu parlamentària, perquè m'ha cridat molt l'atenció; diu: «Algunes estudiants depenen d'iniciatives solidàries de l'entorn universitari per continuar pagant.» Això és greu i denota una situació de manca d'accés a l'educació superior pública que és un conflicte de primer ordre.

I en matèria d'habitatge es posa sobre la taula la manca d'accés a l'habitatge per part de les famílies més vulnerables, i és evident, ho va dir el diputat Carles Riera en la comissió del síndic quan també abordaven aquest informe, l'evident contradicció a l'Estat espanyol entre el dret fonamental de l'habitatge i el mercat de l'habitatge, que, evidentment, és una contradicció: un dret fonamental en un marc totalment mercantilitzat és evident que es contradia.

I llavors la impugnació de la Llei 24/2015 per part del Tribunal Constitucional, la impugnació d'una llei que ve d'una ILP, d'una iniciativa legislativa popular, i que el Tribunal Constitucional impugna. Santamaría, no va només d'eines, si la Generalitat té eines o no en té, que és un tema vinculat a la sobirania i que nosaltres no pensem de reivindicar: va al servei de qui estan aquestes eines. I a l'Estat espanyol hi ha 6 milions de cases buides que esperen que torni a començar el cicle de l'especulació, mentre que el 2016 hi hagué seixanta mil desnonaments. És evident que la impugnació de la 24/2015 es fa des d'una perspectiva de classe, és evident que el Tribunal Constitucional legisla per a unes poques.

I aquí també hem de fer referència a la moció que presentava l'altre dia aquí, en seu parlamentària, el PSC, o la proposta que presentà al Congrés el PDECAT, que també pretenia agilitzar els desnonaments de famílies que estaven en situació d'impagament. Clar, la criminalització de l'ocupació, la criminalització de les famílies que, per falta de recursos, busquen alternatives d'accés a l'habitatge, és clarament una criminalització que no té sentit, perquè quan l'Administració no pot fer front a una emergència social la gent s'organitza i accedeix als drets com pot. Jo els recomano un article que ha sortit avui a un mitjà que es diu la *Directa*, que es diu «No pateixin, poden marxar de vacances tranquils» i que aborda precisament aquest debat.

Què ens diu aquesta anàlisi de les polítiques socials que ens aporta l'informe del síndic? Ens constata que tenim un país trencat per la crisi, ens constata una cosa que nosaltres hem denunciat moltíssimes vegades en seu parlamentària i ens constata també una altra cosa: que, quan el mercat posa la mà en matèria de drets fonamentals, aquests drets s'efumen i s'entra en aquell cicle tan pervers del capital contra la vida.

Quan entrem en l'àmbit del consum –faré referència a tres dels apartats que posa l'informe del síndic–, podem treure una conclusió semblant: el síndic parla de serveis

funeraris i recomana que se'n rebaixi l'IVA. Nosaltres entenem que cal anar més enllà. Els serveis funeraris són serveis imprescindibles per a la població i normalment es donen lògiques de molt poques llicències, hi ha poques empreses a casa nostra que es dediquin als serveis funeraris, i a més a preus molt alts, i per a les famílies amb pocs recursos hi ha poques possibilitats d'exempció de pagament. Nosaltres, en ajuntaments com per exemple el de Girona, estem portant a terme, estem duent a terme una campanya de municipalització dels serveis funeraris, perquè entenem que són serveis fonamentals i que, per tant, han d'estar gestionats des d'una lògica pública que asseguri l'accés universal a tothom.

Així mateix passa amb les queixes amb relació a les companyies elèctriques, de gas i d'aigua. Hem notat que han disminuït les queixes relatives..., en l'informe del 2016, relativament al del 2015, però es mantenen com un element important que aporta l'informe. En el cas de l'aigua a Catalunya, per exemple, nosaltres..., dades de l'ACA: dels cinquanta municipis on és més barat el subministrament de l'aigua, quaranta-vuit són de gestió directa, amb un preu mitjà de setanta-cinc cèntims d'euro. Per altra banda, dels cinquanta municipis on el subministrament és més car, quaranta-quatre són de gestió indirecta, vol dir per empreses privades, amb un preu mitjà d'un euro amb catorze cèntims.

És evident que la gestió privada encareix els subministraments. Per tant, com també és sabut, nosaltres, des de la CUP, duem a terme des de fa temps ja una campanya de municipalització de l'aigua, perquè entenem que seria una mesura positiva amb relació a que garantiria un accés universal sense traves i que a més seria una garantia per impedir talls de subministraments de famílies que estan en situació d'emergència social. Podem parlar de l'aigua, del gas o de l'electricitat; entenem que aquesta seria una solució que valdria per a aquests tres serveis.

I podem parlar també de les queixes sobre els transports ferroviaris. El diputat Sergi Saladié ho va expressar perfectament d'una manera simpàtica a la Comissió de Territori, i va dir el ja clàssic, com a frase popular, «extròpiese». I és que nosaltres també pensem que amb les companyies ferroviàries s'acabarien bastants problemes si fossin de titularitat pública.

Per tant, tots o molts dels elements amb relació a les queixes o a les actuacions d'ofici en matèria de consum que recull l'informe del síndic i que estan vinculats a drets fonamentals..., nosaltres entenem que se solucionaria o es milloraria moltíssim l'accés a aquests elements de consum si es fes des d'una lògica pública que garantis l'interès comú, que a més seria un dic de contenció de corrupteles i altres males gestions i que, per tant, garantiria el servei públic, universal i de qualitat. Nosaltres..., a les nostres alcaldies s'està duent a terme un projecte que s'està desplegant, i és el projecte de les sobiranes, i precisament està basat en això: en titularitat pública i participació democràtica de la ciutadania en la gestió d'aquests serveis.

Si anem a les polítiques territorials, podríem fer una anàlisi semblant. Vostè ha parlat sobre la taula un repunt de queixes i de demandes amb relació al territori. Ho va dir el diputat Carles Riera quan vostè presentava aquest mateix informe en la comissió del síndic. El diputat Carles Riera parlava d'«extractivisme turístic», i jo voldria tornar-ho a citar aquí, en seu parlamentària, perquè ens sembla que és importantíssim, l'extractivisme turístic vinculat als cicles d'especulació i de la bombolla immobiliària a casa nostra. Altre cop el conflicte entre el capital i la vida, en el que de moment guanya el capital i en el que l'Administració té l'obligació i, a més, tenim la necessitat d'exigir-li que posi per sobre la vida i, per tant, que sigui la ciutadania qui decideixi què s'ha de fer amb el territori i que deixin de ser les indústries extractives, com la del turisme, les que decideixin.

No podem no fer esment de tot l'apartat de vulneració de drets humans, una de les assignatures pendents a Catalunya, a casa nostra. Voldríem agrair, en primer lloc, la tasca que es fa des de la sindicatura de Greuges, des del Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura, en matèria de garantia de drets humans. Podem citar l'informe sobre les pistoles Taser, podem citar l'informe sobre els règims especials tancats, els DERT, i d'altres informes que ens han servit en l'exercici parlamentari per treballar en la garantia dels drets humans.

Vostè ha citat el Protocol d'Istanbul, un protocol d'Istanbul que, tot i que vostè posava en una data propera la, diguéssim, exigència sobre la taula, a Catalunya les entitats de drets humans porten des del 2006 exigint que s'apliqui, aquest Protocol d'Istanbul.

I vostè interpellava directament la conselleria d'Interior per la necessitat d'aplicar el Protocol d'Istanbul als cossos i forces de seguretat. Nosaltres volem posar sobre la taula un cas que ja hem portat diverses vegades al Ple del Parlament però que ens sembla paradigmàtic, que és el que es va anomenar «el cas Garganté», que és un regidor de la CUP que exigia que a una persona que denunciava que havia estat agredida per un agent de la policia local del municipi de Barcelona se'l pogués visitar a soles, sense la presència policial, per un metge; que això no només no va ser possible, sinó que li va costar, al nostre regidor, una querella als jutjats.

Sobre vulneració de drets humans, sobre tot aquest apartat, nosaltres discrepem de com vostès, com l'equip de treball del síndic enfoca el conflicte o la complexitat del fenomen del «top manta». Vostès fan molt èmfasi en l'òptica punitiva, no?: vostès parlen de tot l'àmbit penal, parlen d'ocupació de la via pública, parlen fins i tot de manca de pagament de taxes i d'IVA. Nosaltres entenem que aquesta no és la manera, que no acabem de compartir aquest enfocament, que entenem que és un fenomen altament complex però que hauríem preferit algun altre tipus d'enfocament.

Abans de canviar de tema, nosaltres aquí, al Ple del Parlament, en una moció sobre cossos de seguretat, vam proposar un mecanisme de vigilància i garantia de drets humans que pogués estar adscrit a la sindicatura de Greuges i al Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura, amb relació a les vulneracions de drets humans que es perpetraven per part dels cossos de seguretat. No va ser possible. Nosaltres el tornem a posar sobre la taula, perquè entenem que formaria part d'aquestes garanties imprescindibles a casa nostra respecte als drets humans.

Dos temes més i acabo. Sobre memòria històrica, totalment d'acord amb el que plantejava el síndic; de fet, ressaltar la necessitat d'una comissió de la veritat a casa nostra, ens sembla una proposta imprescindible. I dir en seu parlamentària una cosa que és evident i que ja sabem que tothom sap però és important ressaltar: nosaltres sí que ja estem retirant totes aquelles plaques franquistes en els casos en què l'Administració no ho està fent.

I sobre transparència, abans d'acabar, un petit esment, i un petit esment..., avui tornaré a citar la *Directa*; ja em sap greu només citar-los un sol mitjà de comunicació, però és que han tret avui una altra notícia vinculada a la Llei de transparència, i era una notícia que apuntava directament a la manca de transparència de la conselleria d'Interior. Per tant, agafem aquest exemple concret per donar una mica..., o ressaltar una de les reflexions que feia el síndic, que era la necessitat de que l'Administració apliqui amb més celeritat aquesta nova Llei de transparència, perquè és un valor fonamental de la societat en la que vivim.

I, ja per acabar, recollir un dels arguments que hem dit i que a més en aquest mateix Ple del Parlament farem una moció en aquest sentit, que és: és imprescindible que es faci una reflexió que, en aquella garantia dels drets i del bé comú, la titularitat pública dels serveis i dels recursos és imprescindible per garantir l'accés universal a aquests, i també per lluitar contra dinàmiques de mala gestió i de corrupció.

I, ja per acabar, el senyor Santamaría parlava de la Comissió de Venècia i deia que el darrer informe de la Comissió de Venècia fa molt èmfasi en que les sentències del Tribunal Constitucional s'han de complir, i és que la Comissió de Venècia parteix d'una lògica de Tribunal Constitucional de tradició europea, i aquesta no seria precisament la lògica del Tribunal Constitucional que tenim a l'Estat espanyol. Per què dic això? Perquè en el moment polític en el que estem, de clara vulneració dels drets democràtics, de clara oposició al dret a l'autodeterminació del poble de Catalunya amb una base evidentment democràtica; el dia en què s'han anul·lat tres de les partides dels pressupostos perquè fan referència, segons el Tribunal Constitucional, al dret o al referèndum d'autodeterminació; en el moment en què la fiscalia diu, del Tribunal Constitucional, diu obertament que seguirà de prop el procés català, perquè no li sembla democràtic, és un moment extremadament greu, és un moment en què nosaltres pensem que una institució com la sindicatura de Greuges hauria de prendre part en aquest assumpte. El Tribunal Constitucional, de la mà del Govern de l'Estat espanyol, està posant en perill els drets democràtics del poble de Catalunya, i, per tant, considerem que una institució com la sindicatura de greuges, vinculada i nascuda de la mà de la garantia dels drets humans i democràtics dels pobles, ha de, sens dubte, prendre cartes en l'assumpte. I des d'aquí l'emplacem, síndic, a que treballi, a que faci

un informe d'ofici sobre què està suposant el Tribunal Constitucional en matèria de drets democràtics avui dia a la política catalana.

Sense més, tornar-li a agrair la tasca que fan vostè i el seu equip i tornar-lo i continuar-lo emplaçant a que garanteixi els drets i les llibertats democràtiques d'aquest poble.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació té la paraula el senyor Antoni Balasch, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Antoni Balasch i Parisi

Gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, síndic, l'equip del síndic, altres síndics que ens acompanyen, diputats i diputades, en primer lloc, permetin-me que agraeixi la intervenció, perquè, al final, tots plegats el que tenim és un objectiu comú, un objectiu que vol dir posar el focus en els desajustaments de l'activitat política, de l'activitat pública de l'Administració, per part del Govern bàsicament, i, per tant, des d'aquí, intentar corregir, reorientar, optimitzar i, per tant, treballar per a una eficàcia que al final ens doni peu a poder servir al ciutadà, que és la voluntat de tots plegats.

Per tant, faré una anàlisi, intentaré que sigui des d'una visió global, més enllà d'algun petit comentari que faci a partir d'alguns comentaris que s'han fet per part d'algun dels grups, que voldrà ser una visió asèptica, voldrà ser neutra, voldrà ser real i que voldrà ser –permetin-me un terme educatiu– una avaluació formativa per tal de construir a partir dels desajustaments que hi ha, amb un *feedback* amb el ciutadà, que entenem que és la funció aquesta que hem de fer tots plegats, no? I, per tant, defugint l'exacerbació crítica i també valoritzant els elements de correcció que puguem tenir i quins són els que hem de trobar per tal de que el servei a la societat sigui el millor possible.

Des de Junts pel Sí, doncs, volem posar damunt la taula aquesta voluntat correctiva, aquesta voluntat constructiva, per tal d'incidir com a formació política –que ho volem fer– i també influir en el Govern, si cal, per millorar, com dèiem, en serveis, en la prestació dels drets, en l'agilitat i en la transparència.

L'informe del 2016, igual..., similar al del 2015, recull les actuacions iniciades i les tramitades. Jo avanço que ens centrarem nosaltres, com a Junts pel Sí, en les iniciades, perquè en les tramitades n'hi ha que s'havien iniciat el 2015, i, per tant, en el que és objecte d'anàlisi, que és el 2016, ens centrem en les actuacions iniciades el 2016, que entenem que són la resposta de la ciutadania a l'actuació del 2016.

Per tant, dit això, en aquest informe s'han superat les deu mil queixes; diu l'informe exactament: «S'han superat les deu mil queixes.» No obstant, si ho analitzem respecte al 2015, el 2015 hi havia 10.647 queixes, i ara, el 2016, n'hi ha 10.013, un 6 per cent menys; un percentatge no gaire gran, però sí en la línia de disminució. Per tant, és una línia bona, positiva, en aquest context. I també tenint en compte, i m'hi referiré a l'acabar, que una queixa no vol dir tenir raó; la queixa és una actuació que fa un ciutadà, que pot ser que sigui correcta o no. Per tant, aquest és un element distorsionador, si em permeten la paraula, que cal regular-lo, i ho comentaré més en la part final.

També és cert que, a part que hi ha hagut menys queixes, hi ha hagut menor nombre de consultes i les consultes han baixat en un 18,5 per cent. I, per tant, des del nostre punt de vista hi ha dos factors: un, una administració més clara i amb un millor funcionament, i, d'una altra banda, també, i encara que en falti molt –i s'ha comentat aquí–, un millor coneixement per part de la ciutadania, que vol dir que hem de treballar tots i ho hem de fer per donar més i millor informació per tal de que l'Administració sigui més coneguda i, per tant, més transparent. Per tant, fins aquí: menys queixes, menys consultes.

Sí que és veritat que ha augmentat –i aquí hi hem de posar també una mica l'ull– el nombre d'actuacions d'ofici que ha hagut d'endegar el Síndic de Greuges; de 205 s'ha passat a 281, un increment notable, un 27 per cent. Però quan busques i, a l'apartat d'estadístiques, remenes, no hi ha cap increment significatiu; bàsicament jo el que he sabut trobar de manera més notable és l'increment més gran que fa en problemes de relacions familiars, que n'hi ha vint-i-vuit casos més, centrats en l'àmbit de les relacions familiars; per tant, que suposen gairebé la meitat de l'increment total. Per tant, aquest és un punt de referència en el qual hem de posar un èmfasi.

Per volum de queixes, ja s'ha dit, primer ha estat el capítol social, després la sostenibilitat territorial, després el consum, i l'últim la burocràcia, que acostuma a ser el primer i que ha passat a l'últim. Vol dir que l'Administració ha guanyat en agilitat. I, si ha guanyat, vol dir que s'han anat fent coses o s'han anat modificant lleis perquè siguin més àgils. O, com ara, com ara mateix, el Pla de simplificació normativa 2016-2017 del Govern hi pot continuar col·laborant, en aquesta línia que volem d'agilitat.

Per part del Partit Popular s'ha comentat aquí que hi ha una inaplicació dels euros en la pobresa energètica del 2015. Permetin-me dues coses. Nosaltres preveïem pressupostos, o vam preveure pressupostos, com a Junts pel Sí, o hi eren, prorrogats, i vam fer una llei per tal d'actuar respecte a la pobresa energètica. Però vostès ens la van parar al Tribunal Constitucional i no ens la deixen aplicar. Aquest és el resum que hi ha. Per tant, aquesta és la reflexió que tots plegats ens hem de fer; ho entenc així.

Després es parla..., s'ha comentat que hi ha 271 milions d'euros per a Rodalies de Catalunya, que suposa el 72 per cent del total d'Espanya. Primera cosa, el pressupost aprovat..., el pressupost no està aprovat encara, s'ha d'aprovar. Segona, si s'aprova tal qual està, s'ha de veure quin és l'executat; no fora el primer any que s'executa un 10 per cent del que s'ha pressupostat. Tercera cosa, Rajoy, en una setmana, s'ha quedat 30 dels milions que va prometre l'anterior dilluns; per tant, anem malament. I després una última reflexió que és: no és quants diners aporten a Catalunya, sinó quant toca a Catalunya. Aquesta és l'altra gran reflexió.

M'agradaria fer també una reflexió genèrica en el sentit..., per contextualitzar, que promoure l'activitat econòmica, promoure-la, també és feina social, perquè promoure-la vol dir ingressar més impostos, donar més feina, que també vol dir donar més ajuts. Per tant, no perdem de vista que l'activitat econòmica també és una activitat potent per als serveis socials a la ciutadania.

S'ha comentat aquí, també per part del Grup de Ciutadans, que l'Administració diu sempre i contesta al síndic que tot és correcte. No és cert –no és cert. Si no, el síndic no felicitaria l'Administració com ho fa i consta a l'informe per la col·laboració i per les millores; si hi ha millores, s'actua. Per tant, no és cert.

S'ha dit també per part del Grup de Ciutadans que la salut no és prioritat de Junts pel Sí. Ho és; si no, el síndic no hauria pogut felicitar, l'altre dia en comissió i avui aquí, l'alt nivell de la qualitat. I després m'hi referiré amb dades, eh?, m'hi referiré amb dades. Després «les taxes universitàries més altes d'Espanya», s'ha dit aquí. M'hi referiré després. No confonguem la taxa amb el que paga l'alumne. M'hi referiré després, i amb un informe molt potent que hi ha fet des de la universitat. Per tant, no ho confonguem, perquè, si no, ens equivocarem.

I, per acabar, s'ha comentat també la taxa d'euro per recepta, sol·licitada el 2012, d'un ciutadà, i que no en té notícia. I jo el que voldria dir és que és un procés enormement complex, aquest del retorn. Per què? Perquè és un procés enormement garantista, que això fa que hi hagi moltes incidències bancàries, que hi hagi moltes dificultats de verificar el dret dels representants legals, moltes. I, després, a part d'això, doncs, genera molts problemes a nivell de localitzar la persona, de corregir errors. Per tant, és un cas d'aquests, aquesta persona? La pregunta que jo faig. I, per tant, sàpiguen també que s'està actualitzant tot el sistema informàtic –molt aviat s'acabarà– que permetrà resoldre en dos mesos ja aquestes queixes.

Pel que fa a l'eix social –que veig que començo a anar malament de temps; és el gran bloc de queixes–, dir que hi ha sis àmbits corresponents: educació i recerca –dins d'aquest bloc de paquets socials–, infància i adolescència, salut, serveis socials, treball i pensions i discriminació. Han baixat tots menys un. Ha baixat en infància i adolescència un 22 per cent les queixes. Ha baixat en serveis socials un 20,5 per cent les queixes. Ha baixat en treball i pensions un 26,5 per cent les queixes. I es manté igual salut; puja un 1 per cent. S'incrementa, amb números poc però en percentatge molt, la discriminació, per una raó molt clara: la llei LGTBI i la Llei de gènere no hi eren; per tant, s'han fet les primeres denúncies en aquest camp, que fan que això no sigui significatiu. I sí que és veritat que en l'àmbit d'educació i recerca s'ha incrementat molt notablement en percentatge.

En aquest sentit dir, però, que hi ha 484 queixes concentrades en educació i recerca, que suposen aquest increment. Dir dues coses. D'una banda, per inscripció de centres; no estem parlant del servei educatiu a nivell de qualitat educativa, de resultat final –per

inscripció de centres. Les queixes que hi ha –vostès ho saben– per reclamacions perquè la persona corresponent posa una adreça a la preinscripció que no és la correcta, moltíssimes, d'acord?, moltíssimes. O també amb referència al germà al centre, o amb referència a les malalties cròniques.

He de dir que hi ha hagut una correcció molt notable en aquest sentit –hi ha la consellera aquí davant– amb un acord amb la comissió mixta per tal de corregir tots aquests temes –corregits–, i no només això, sinó també treballar per corregir una distribució que sigui realment equilibrada en tots els centres, i això de comú acord amb el món municipal. I també s'ha fet un altre intent, que és un intent de fer un pacte social per combatre la segregació escolar, amb una taula que hi vam ser moltíssima gent, no m'hi estendré, però amb una voluntat molt clara. Es treballa? I tant que s'hi treballa. I els fets són aquí.

I després, també, els estudis universitaris, que s'han incrementat, en part, fan que distorsioni una miqueta aquest bloc d'educació i recerca, però, miren, ho deia abans: no confonguem la taxa amb el que paguen. La taxa és la que és, però, en tot cas, hi ha una tarifació que permet l'ascensor social. Hi ha molts joves que no paguen; hi ha molts joves que no paguen o paguen molt poc, molt menys, un 25 per cent menys que una altra comunitat autònoma com pot ser la de Madrid. Per què? Doncs perquè hi ha un sistema garantista perquè pagui més qui més té. Tarifació social. I llavors hi ha un topall del 25 per cent del cost total de la plaça, però, a més a més, hi ha les beques Equitat. Per cert –parèntesi–, si l'Estat espanyol donés les beques que en té competències plenes –recorregut durant catorze anys pel Tribunal Constitucional–, podríem solucionar-ho d'una taca. Aquesta vegada al Constitucional el Govern de l'Estat no el creu i no passa re; en canvi, segons qui és qui no creu, aquí sí que el castiguen, però en tot cas és el que tenim.

I em referiré a una cosa. Hi ha un estudi elaborat pel senyor José García Montalvo, catedràtic d'economia de la Universitat Pompeu Fabra, encomanat pel Consell Interuniversitari de Catalunya, que diu que l'increment del preu no ha tingut cap efecte sobre l'accés o abandó, i sosté que ha millorat l'eficàcia de gestió dels fons. Això és un resultat d'estudi científic. És això. Allò altre és comparar només el topall de dalt sense entrar en la realitat.

Dir, pel que fa a infància i adolescència, que han baixat gairebé a la meitat, en els drets de les famílies i les subvencions i ajuts, el nombre de queixes. S'han reduït, també, les queixes pel que fa referència a equips d'atenció a la infància i adolescència. S'han reduït al 75 per cent les queixes que hi havia que feien referència a l'acolliment familiar i a adopcions, i que, per tant, hi ha una millora progressiva també en aquest apartat.

Pel que fa a serveis socials, de manera similar, també ha baixat un 20 per cent; s'han reduït molt a la inclusió social; en percentatge, també, a les persones amb discapacitat, les queixes que feien referència a elles, també s'ha disminuït bastant. I les queixes que fan referència a gent gran, també. Igualment, amb treball i pensions, als diferents subapartats que hi ha, s'han reduït tots d'una manera molt important.

Pel que fa a salut, que és un altre gran bloc, l'increment és gairebé insignificant; un 1 per cent, com deia abans. I dir que, quan analitzes amb detall els paràmetres estadístics, tots els números són molt similars als de l'any passat, però n'hi ha un que baixa, i de manera molt notable, que és: disconformitat en el diagnòstic i tractament de la malaltia. Han disminuït molt les queixes que són amb referència a la disconformitat en el diagnòstic i la malaltia. Un 42 per cent. Bona gestió, que hem de felicitar els equips mèdics dels diferents centres hospitalaris i dels diferents dispensaris mèdics. I, per tant, doncs, també aquí hi ha una bona dada positiva.

Dir una cosa, amb referència a la sanitat, quan es parla de llistes d'espera: és veritat que hi ha més gent a les llistes d'espera, també és veritat que hi ha menys temps d'espera. La gent que ha d'anar a la llista d'espera té la malaltia que té, i el nombre no el pot controlar ningú, però sí que és capacitat del Govern reduir el temps d'espera, cosa que s'està fent. Si hi ha més gent i es redueix el nombre d'espera, vol dir que l'esforç és molt notable i molt important. Pel que fa a urgències, dir que s'ha encarregat la realització d'un pla nacional d'urgències per tal de resoldre els problemes puntuals que s'hi poden anar donant.

I passaré a un altre bloc, que fa referència a polítiques territorials –se m'està acabant el temps. Aquí voldria dir bàsicament que, tot i que es parla de que a nivell de medi ambient hi ha hagut moltes queixes, direm que les queixes de medi ambient s'han reduït

un 24 per cent i que les de contaminació acústica també s'han reduït un 23 per cent. És cert –és cert– que hi ha hagut molt més increment d'activitat urbanística, per tant, més activitat de construcció, per tant, vol dir més queixes, això vol dir fer algun planejament urbanístic més

, per tant, més queixes de veïns; quan es fa un planejament, tots els que som alcaldes sabem les queixes i els moviments que comporta.

I també m'agradaria fer notar el tema de la mobilitat en el tema de rodalies, que és competència de qui és competència, i que, per tant, no m'hi allargo perquè se m'està acabant el temps.

M'agradaria, sí, deixar molt clar: la reducció de les queixes en desnonaments, un 19 per cent, i tot el que ha fet el Govern. I més enllà de que s'han evitat, només al 2016, 4.500 desnonaments –dotze al dia, eh?–, parlem de la llei del 2015 suspesa i parlem de que s'ha aprovat una nova llei, el 2016, de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió.

Per acabar, m'agradaria ja anar al bloc final, que és, més enllà de dir que hi ha temes que depenen de Madrid, com el tema de la Cecot, com el tema de Rodalies, com el tema de la llei de la dependència, com el tema de beques, com he dit, de la renda bàsica d'emancipació, que s'ha anotat aquí..., toca a Madrid. Però sí fer una reflexió final, que és: queixa no és el mateix que una incorrecta actuació; queixa no és el mateix que un fonament de raó.

Per tant, de les queixes realitzades l'any 2016, si traiem el 32,8 per cent que no tenen cap irregularitat i traiem el 7,5 per cent que estan desestimades pel mateix interessat, hi ha un 40 per cent de les queixes que decauen. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, per tenir dades significatives –ho vaig dir a la comissió–, crec que ens aniria bé a tots plegats treure aquestes dades, perquè podríem posar el focus realment allà a on realment hi ha el problema. I ens ajudaria a tots, perquè el que volem és donar un bon servei i tenir una administració que s'ajusti molt a les necessitats.

I per acabar –vaig acabant, presidenta–, ens agradaria que les queixes estiguessin diferenciades pel que fa a les diferents administracions, tant si és Generalitat, com estatal, com local...

La presidenta

Em sap greu...

Antoni Balasch i Parisi

...com de particulars.

La presidenta

...però ha exhaurit el temps.

Antoni Balasch i Parisi

Acabo felicitant, simplement, el síndic de greuges i el seu equip, perquè un 99,4 per cent...

La presidenta

Ha exhaurit el temps.

Antoni Balasch i Parisi

...de les recomanacions del síndic s'han acceptat totalment o parcialment, que vol dir que han fet bona... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.*)

La presidenta

Per finalitzar, pot intervenir el síndic de greuges. Té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Unes precisions, unes respostes i unes informacions. A la pàgina 14 de l'informe llegiran que anunciem –ho depositem l'1 de febrer, per tant, està dit abans de l'1 de febrer– que estem culminant un informe sobre els paràmetres europeus de llibertat per aplicar-lo a casa nostra per veure en quin grau complim amb aquests paràmetres, i aviat el tindran a la seva disposició.

Però aquí s'ha citat una institució molt important, que és la Comissió de Venècia, i els ho diu un síndic que té la condició també de membre a la Comissió de Venècia com a president dels defensors europeus. A la Comissió de Venècia –que ja no és 2016, sinó 2017–, a principis de març del 2017, a l'informe que es va veure sobre la reforma del Tribunal Constitucional espanyol, enmig d'un informe sobre el Kazakhstan, Armènia, Polònia, Hongria, Turquia –en situacions de serioses dificultats democràtiques–, diu diverses vegades que la Constitució està per ser observada, que els tribunals constitucionals l'han d'interpretar. Però diu claríssimament en la gran majoria de la seva argumentació i en la frase final, que ja me l'he après de memòria expressament per algú que la posa en dubte: «*The Venice Commission does not recommend...*»; traducció al català: «La Comissió de Venècia no recomana» –diu categòricament– «la reforma que s'ha fet de la Llei del Tribunal Constitucional.»

Segona precisió que volia fer és que l'actuació d'ofici sobre Reus i la dona que dissortadament va morir cremada està ja publicada i presentada. Per tant, està a la disposició de tots els diputats i diputades. I ja veurà amb quin rigor s'ha treballat des del síndic de cara a l'empresa, a l'ajuntament i a la Generalitat.

I, tercera precisió, volia recordar que Renfe a Catalunya avui, dia 5 d'abril de 2017, encara té la nòmina pagada des de l'Administració central –ningú a Catalunya que influeixi sobre les nòmines de Renfe a Catalunya–, i totes les ordres de comandament i d'escala de Renfe venen de l'Administració central. Renfe a Catalunya avui. I he dit en comissió –i ho vull repetir aquí– que Renfe, els dirigents de Renfe a Catalunya, amb el síndic, hi han col·laborat sempre. Però no perdem de vista de què estem parlant. Són fets, això, eh?: les nòmines són cada mes i la regulació d'ordres i tal són quan hagin de sortir.

I una darrera precisió encara: enlloc de l'informe de «top manta» es planteja penalitzar l'acció dels manters, enlloc. Siguem rigorosos, si us plau. Crec que som la primera institució que ens hem atrevit a agafar de cara un problema que, mirin-lo de l'angle que vulguin, és un problema. I parlem de la importació absolutament tramposa de productes, parlem de la manca de fiscalització, parlem de la inserció social dels qui hi treballen, i com es pot, de debò, avançar en aquest sentit. I, evidentment, hem tingut moltíssimes reunions convocades pel síndic on diversos poders locals ens clamaven ajut per solucionar aquest problema. I també depèn de vostès, que poguéssim avançar en la solució d'aquest problema, que no és veritat que hagi d'existir, que no és veritat que sigui una resposta boníssima per a la gent que ve dels països que estan realment a la part més baixa de tot el planeta i que no és veritat que a les grans ciutats sempre hi haurà aquest problema.

Voldria donar-los també en aquest mateix sentit un conjunt de respostes, però rapidíssimament. El conveni amb l'Institut Català de les Dones: el síndic està a l'espera d'aquest. Després de molt de temps, se'ns va passar un redactat; en una setmana vam respondre a una sèrie de propostes, i estem a l'espera que se'ns contesti per part de l'Administració. Tan clar com l'hi estic dient jo ara. Es una precisió que jo voldria deixar aquí, damunt de la taula.

Igualment voldria precisar, ja que s'ha demanat, que el síndic també –permetin-me que els ho digui amb molt de «carinyo»– va lamentar l'escassíssima assistència de diputades i diputats quan en aquesta mateixa casa vàrem tenir les representacions màximes en drets humans de tot Europa.

Qüestions que jo crec que val la pena que n'informi, perquè soc culpable d'haver-me-les saltat a la meva primera intervenció; dues de molt importants. Una, l'ha citat un diputat o diputada en la seva intervenció, en l'informe 2016 tractem un problema molt seriós de territori a Catalunya: els purins. I l'hem tractat a partir d'un treball amb tots els col·lectius sindicals i tots els col·lectius professionals sobre aquest sector, els purins. No pot ser que hi hagin comarques a Catalunya on pràcticament no es trobin fonts d'aigua potable. No pot ser que no tinguem, de debò, un estudi seriós, que està pendent de fer-se, sobre el que això significa de planificació territorial. No pot ser que no posem en marxa ja mesures d'urgència per recuperar els aqüífers. I torno a dir allò dels fills o nets, però també ens afecta a nosaltres. I no pot ser que no es faci, de debò, el mapa que està previst, per poder prendre mesures al respecte, i els hi diem l'abril de 2017.

I l'altre problema molt seriós que jo no he tocat a fons perquè ahir ho vam discutir a la Comissió d'Infància, i perquè hi ha un informe monogràfic, és infància; però m'agradaria precisar algunes coses que aquí han sortit. Cal una política transversal per

abordar la problemàtica d'infància, i calen més diners per abordar la política d'infància. Estem al vagó de cua, i a mi em fa vergonya dir-ho, com a síndic. Estem lluny dels estàndards europeus; molt lluny. I no s'hi val que se'm digui que han baixat les queixes per infants a càrrec. Clar, que han baixat, perquè han estat cinc anys esperant que els paguessin i se'ls ha pagat l'últim any, i, llavors, ja no venen, les queixes; però fixi's per quin mecanisme tan pervers. Ens falten més recursos, ens falta més transversalitat i coordinació entre tots els ens que poden incidir sobre el problema d'infància, que està molt clar tant en aquest informe, amb la telegràfica cita que es fa perquè n'hi ha un de monogràfic, com en les elaboracions que es fan des del síndic.

Voldria dir, com a penúltima reflexió, que aquest informe l'hem presentat per tot el territori. Hem tingut sessions amb desenes i desenes de persones; a les terres de Lleida, a les terres de Girona, cap a tota la zona de Tarragona-Reus, cap a tota la zona de les Terres de l'Ebre i a l'àrea de Barcelona, i, molt especialment, amb, allò que dic amb molt d'orgull, la gent que està fent democràcia també a Catalunya: gent de moltes entitats, col·legis professionals, moviments socials; que no tenen cap càrrec públic d'elecció, però que estan preocupant-se quotidianament de la millora del negoci públic, que és fer política.

Abans els he citat Trens Dignes: els haurien de donar vostès un diploma, a aquesta gent, de com se'ns avença, molt sovint, plantejant temàtiques sense cap clau partidària –clau partidària que es necessària en democràcia, però...–, sense cap clau partidària, se'ns avancen en plantejar problemes reals i solucions a aquests. I el síndic pot fer-los totes aquestes consideracions, primer, gràcies a tota la gent que treballa amb mi, si no jo no els en podria parlar, però, segon, gràcies a tota la gent que a la trinxera ens està facilitant conjunts d'informacions del seu treball quotidià per millorar les condicions de vida de la població.

I acabo de nou amb la demanda. Nosaltres continuarem criticant tot el que calgui criticar, no els en quedi el més mínim dubte; denunciant tot el que calgui denunciar. Ja sé que a mi em va dir l'Álvaro Gil-Robles quan jo vaig prendre possessió i ell era defensor del poble europeu: «Si cuando acabas tu mandato no te has ganado enemigos, lo has hecho mal», i..., o sigui, ho he comprovat. Però és l'encàrrec que m'han fet vostès també o que em fa l'Estatut. Farem denúncia i crítica amb proposta de col·laboració sempre; va sempre acompanyada d'una proposta de col·laboració per solucionar problemes.

Per això els demanem: per què no portem també els altres tres informes importants, com són infància, el mecanisme i com és el de transparència, aquí, al plenari? Perquè en el seu debat, en què lògicament s'han de contradir entre vostès, que aquest és el sentit de la democràcia, anem depurant i anem traient les millors solucions per a aquests problemes.

Gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ribó. Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, presidenta, por alusiones de la diputada de la CUP.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señora Vehí, yo personalmente, le digo con toda sinceridad, estoy dispuesto, personalmente, a aprender. Pero que ustedes pretendan darnos lecciones de derechos humanos después de haber asaltado con violencia e intimidación la sede del PP, solo –solo– cabe en mentes, y se lo digo con toda claridad, calenturientas a la hora de plantear algo que de democracia no tiene nada.

Por tanto, yo le emplazo para que, si realmente ustedes son demócratas, condenen lo que hicieron, porque eso es intolerable. Es un atropello que no merece ningún tipo –ningún tipo– de justificación. Y parece mentira que ustedes sigan erre que erre defendiendo esos comportamientos.

La presidenta

En nom de la cambra, em plau agrair al síndic de greuges i als membres del seu equip la seva participació en aquesta sessió plenària.

Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Mireia Vehí i Cantenys

Sí. No, al marge del que ha plantejat el diputat del Partit Popular, on no volem entrar perquè entenem que ho hem explicat cinquanta mil vegades, ens sembla que ens ha faltat al respecte en seu parlamentària. I, bé, volíem exigir que retirés el que ha dit; concretament, «mentes calenturientas». La veritat és que entenem que no té lloc en un espai com aquest.

Gràcies.

(Veus de fons.)

La presidenta

Ho repeteixo: moltíssimes gràcies, en nom de la cambra, al síndic de greuges i a tots els membres del seu equip.

Moltes gràcies.

(Pausa.)

Senyor Santamaría, la senyora Vehí li ha demanat que retire aquesta expressió. La vol retirar?

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta, yo también reclamo la libertad de expresión en sede parlamentaria y no puede ser que la libertad de expresión sea cercenada permanentemente por quienes utilizan la violencia como discurso político y además la llevan a la práctica.

La presidenta

D'acord, és que no.

Informe de la Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica

260-00002/11

El cinquè punt de l'orde del dia és: presentació de Informe de la Comissió d'Estudi de les Mesures de Lluita contra la Corrupció per a la Regeneració Democràtica. D'acord amb l'article 65.3 del Reglament del Parlament, aquesta comissió d'estudi ha elaborat un informe i unes conclusions que han estat publicades en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*. D'acord amb el que ha acordat la Mesa, i de manera consensuada amb tots els grups parlamentaris, aquest punt se substanciarà amb l'exposició de l'informe per part de cada grup. I, acabada l'exposició, passarem al següent punt de l'ordre del dia.

En primer lloc, té la paraula el senyor Fernando de Páramo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Bé, bona tarda. Gràcies, senyora presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades i gent que ens acompanya avui..., bien, hoy estamos aquí, en este debate, porque en Ciudadanos propusimos la creación de esta comisión; fuimos nosotros quienes propusimos que se creara esta Comisión de Estudio contra la Corrupción. Cuando estuvimos, además, al principio de la legislatura, hablando de cuáles serían esas comisiones, esa fue la propuesta de Ciudadanos. Otros, como Junts pel Sí, propusieron la Comisión del Proceso Constituyente, lógico; lógicamente, Convergencia no iba a crear una comisión para hablar de la corrupción; sería tanto como que el Partido Popular se autoinvestigase también. Por tanto, ellos no crearon esa comisión, sino que crearon una comisión para hablar de independencia, que es la especialidad de la casa.